

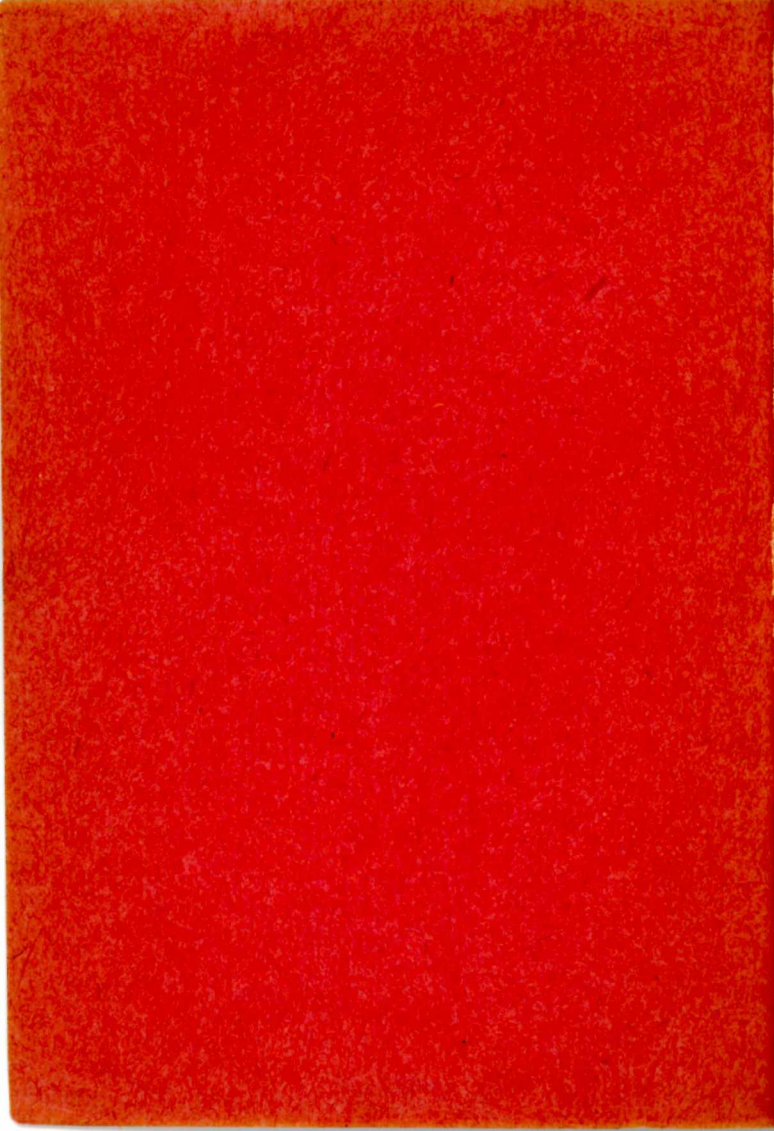
327.32(∞)45

KOMMUNISTISEN INTERNATIONAALIN OHJELMA

KUSTANNUSOSUUSKUNTA
»K•I•R•J•A«

Kaikkien maiden köyhälistö, yhtykää!

327.327

K7

Kommunistisen Internatsionaalen ohjelma

*
**TYÖVÄENLIIKKEEN
KIRJASTO**

933290

Suomalainen Kustannusosuuskunta
„K I R J A“

Петрозаводск, Гос. Тип. имени П. Ф. Анохина 1928 г.

Карлит № 7.

Тираж 3000 экз.

1 Kommunistisen internationaali.
1 kundes kongressi
1 fin

Kommunistisen Internatsionaalen ohjelma.

*Hyväksytty VI kongressissa
Moskovassa syysk. 1 p:nä 1928.*

JOHDANTO.

Imperialismin aikakausi on kuolevan kapitalismin aikakausi. Maailmansota 1914—1918 ja sen valloilleen päästämä kapitalismin yleinen pula, joka on välitön tulos jyrkästä ristiriidasta maailmantalouden tuotantovoimien kasvun ja sen valtiollisten aitojen välillä, osoittivat ja todistivat sen, että kapitalistisen yhteiskunnan sisällä ovat jo kypsyneet sosialismin aineelliset edellytykset, että yhteiskunnan kapitalistinen kuori on tullut sietämättömäksi kahleeksi ihmiskunnan edelleen kehittymiselle, että historia nostaa päivän tehtäväksi kapitalistisen ikeen vallankumouksellisen kukistamisen.

Imperialismi alistaa finanssikapitalistisen harvinaisuuden diktatuuriin alaisiksi kaikkien maiden valtavat proletaarijoukot alkaen kapitalistisen mahdin keskuksesta aina siirtomaa-maailman kaukaisimpiin kolkkiin asti. Luonnonvoimaisesti paljastaa ja syventää imperialismi kapitalistisen yhteiskunnan kaikki ristiriidat,

kehittää luokkasorron äärirajaansa, kärjistää äärimäisen jännittyneeksi taistelun kapitalististen valtioiden välillä, tekee väistämättömiksi imperialistiset maailmansodat, jotka jäsinyttävät koko vallitsevien suhteiden järjestelmää, ja rautaisella välttämättömyydellä vie kohden *proletariaatin maailmanvallankumousta*.

Kietoen finanssipääoman kahleilla koko maailman, verellä, raudalla ja nälällä pakottaen kaikkien maiden proletaarit, kansat ja rodut ikeensä alle, kiristäen jättimissä proletariaatin riistoa, sortoa ja orjuutusta ja asettaen sen eteen välittömäksi tehtäväksi vallan valtaamisen tekee imperialismi välttämättömäksi työläisten kiinteän tiivistymisen yhtenäiseksi kaikkien maiden proletariiden kansainväliseksi armeijaksi riippumatta valtiorajoista, kansallisista, sivistyksellisistä, kielellisistä tai rotueroavaisuuksista, sukupuolesta tai ammatista. Siten imperialismi, samalla kuin se kehittää ja täydentää sosialismin aineellisten edellytysten luomisprosessin, samalla tiivistää omien haudankaivajainsa armeijan, tekee proletariaatille välttämättömäksi järjestymisen *työväen kansainväliseksi taisteluyhdistykseksi*.

Toiselta puolen imperialismi lohkaisee työväenluokan paremmin toimeentulevan osan irti työväenluokan pääjoukoista. Tämä imperialismiin ostama ja turmelema työväenluokan ylikerrok, joka muodostaa sos.-dem. puolueiden johtavat ryhmät, joka saa etuja siirtomaiden imperialistisesta ryöstämisestä, joka on uskollinen "omalle" porvaristolleen ja "omalle" imperialistiselle valtiolleen, on ratkaisevissa luokkien kamppailuissa ollut proletariaatin luokkavihollisen puolella.

Tämän petturuuden aiheuttama sosialistisen liikkeen hajaannus v. 1914 ja tosiasiallisesti porvarillisiksi puolueiksi muuttuneiden sosialidemokraattisten puolueiden myöhemmät petokset ovat osoittaneet, että kansainvälinen proletariaatti voi täyttää historiallisen tehtävänsä — imperialismin ikeen kukistamisen ja proletaarisen diktatuurin valloittamisen — vain säälimättömässä taistelussa sosialidemokratiaa vastaan. Kansainvälisen vallankumouksen voimien järjestäminen käy tämän takia mahdolliseksi ainoastaan kommunismin pohjalla. *Kolmannesta, Kommunistisesta Internatsionaalesta*, työväenluokan kansainvälisestä järjestöstä, joka olennoi koko maailman kumouksellisen työväen todellisen yhtenäisyyden, tulee välttämättömästi vastakohta sosialidemokratian Toiselle Internatsionaalelle, josta on tullut imperialistinen asioimisto työväenluokan riveissä.

Vv. 1914—1918 sota aiheutti ensimmäiset yritykset uuden, vallankumouksellisen Internatsionaalen luomiseksi vastapainoksi Toiselle, sosialishovinistiselle Internatsionaalelle ja sotaisen imperialismin torjumiseksi (Zimmerwald, Kienthal). Proletariaatin voittoa vastaan vallankumous Venäjällä antoi sysäyksen kommunististen puolueiden perustamiseen kapitalismin keskuksissa ja siirtomaissa. V. 1919 perustettiin Kommunistinen Internatsionaale, joka ensi kerran maailman historiassa on tosiasiallisesti, vallankumouksellisen taistelun käytännössä liittänyt Euroopan ja Amerikan proletariaatin etujoukot yhteen Kiinan ja Intian proletaarien kanssa, Afrikan ja Amerikan tummaihoisten työnraatajien kanssa.

Ollen proletariaatin yhtenäinen ja keskitetty kansainvälinen puolue on Kommunistinen Internatsionaale ainoa *Ensimmäisen Internatsionaalen* periaatteiden jatkaja vallankumouksellisen proletaarisen liikkeen uudella joukkopohjalla. Ensimmäisen imperialistisen sodan, kapitalismin sitä seuranneen vallankumouksellisen pulakauden, useiden vallankumouksien kokemus Euroopassa ja siirtomaissa; proletariaatin diktatuurin ja sosialismin rakentamisen kokemus SSSR:ssä; Kommunistisen Internatsionaalen osastojen työkokemus kiteytettynä sen kongressien päätöksissä; ja viimein, imperialistisen porvariston ja proletariaatin välisen taistelun yhä suurempi ja suurempi kansainvälistyminen, — kaikki tämä tekee välttämättömäksi Kommunistisen Internatsionaalen yhtenäisen ja sen kaikille osastoille yhteisen *ohjelman*. Siten Kominternin ohjelma, joka on proletariaatin kansainvälisen kumousliikkeen kaiken historiallisen kokemuksen korkein kriittillinen yleistys, on *maailman proletaarisen diktatuurin, maailman kommunismin puolesta käytävän taistelun ohjelma*.

Yhdistäen vallankumoukselliset työläiset, jotka vievät mukanaan sorrettujen ja riistettyjen miljoonaiset joukot porvaristoa ja sen "sosialistisia" asiamiehiä vastaan, pitää Kommunistinen Internatsionaale itseään Marxin välittömästi johtamien "Kommunistien Liiton" ja Ensimmäisen Internatsionaalen historiallisena seuraajana ja II Internatsionaalen parhaiden sodanedellisten traditsioiden perillisenä. *Ensimmäinen Internatsionaale* laski aatteellisen perustan kansainväliselle proletaariselle taistelulle sosialismin puolesta. *Toinen Internatsionaale* valmisti parhaana aikansa maape-

rää työväenliikkeen laajalle joukkoleviämislle. *Kolmas*, Kommunistinen Internatsionaale, jatkaen I Internatsionaalen työtä ja omaksuen II Internatsionaalen työn hedelmät, on päättävästi hyljännyt II Internatsionaalen opportunistin, sen sosialishovinismin, sen porvarillisen sosialismin vääristelyn, ja alkanut toteuttaa proletariaatin diktatuuria. Kommunistinen Internatsionaale jatkaa siten kansainvälisen työväenliikkeen kunniakkaita sankari-traditsioneja: Englannin chartistien ja Ranskan v. 1831 kapinamiesten; Ranskan ja Saksan työläis-kumouksellisten v. 1848; Pariisin Kommunin kuolemattomien soturien ja marttyyrien; Saksan, Unkarin ja Suomen vallankumouksien urheiden sotilaiden; entisen tsaarin hirmuvallan alaisten työläisten, proletariaatin diktatuurin voitokkaiden kantajien; Kiinan proletaarien — Kantonin ja Shanghain sankarien traditsioneja.

Nojautuen kaikkien mantereiden ja kaikkien kansojen kumouksellisen työväenliikkeen historialliseen kokemukseen on Kommunistinen Internatsionaale teoreettisessa ja käytännöllisessä työssään täydelleen ja ehdottomasti *vallankumouksellisen marxisin* kannalla, joka on saanut edelleenkehityksensä *leninismissä*, joka ei ole mitään muuta kuin imperialismin ja proletaaristen vallankumouksien ajan marxismia.

Puolustaen ja propagoiden *Marxin-Engelsin dialektista materialismia*, käyttäen sitä todellisuuden kumouksellisenä tietoaamismetodina tarkoituksperänään tämän todellisuuden kumouksellinen muuttaminen, käy Kommunistinen Internatsionaale aktiivista taistelua kaikkia porvarillisen maailmankatsomuksen muo-

toja vastaan ja teoreettisen ja käytännöllisen opportu-
nismin kaikkia muotoja vastaan. Ollen proletariaatin
johdonmukaisen luokkataistelun kannalla, alistaen
proletariaatin tilapäiset, osittaiset, ryhmä- ja kansallis-
edut proletariaatin pysyvien, yleisten ja kansainvälis-
ten etujen alaisiksi, paljastaa Kommunistinen Internat-
sionaale siekailematta reformistien porvareilta otta-
man opin "luokkarauhasta" sen kaikissa muodoissa.
Ollen ilmaus kumouksellisten proletaarien, kapitalisti-
sen järjestelmän haudankaivajien, historiallisesta kan-
sainvälisen järjestymisen tarpeesta on Kommunistinen
Internatsionaale ainoa kansainvälinen voima, jonka
ohjelmana on proletariaatin diktatuuri ja kommunismi
ja joka avoimesti esiintyy *proletariaatin kansainvälisen
vallankumouksen järjestäjänä.*

I. Kapitalismin maailmanjärjestelmä, sen kehitys ja sen väistämätön perikato.

I. Kapitalismin yleiset liikuntalait ja teolli- suuspääoman aikakausi.

Tavaratuotannon kehityksen pohjalla kasvaneelle
kapitalistiselle yhteiskunnalle on ominaista kapitalisti-
luokan ja suurmaanomistajain monopooli tärkeimpiin
ja määrääviin tuotantovälineisiin, proletaariluokan
palkkatyön riistäminen, proletaarien, joilla ei ole tuo-
tantovälineitä ja joiden on pakko myydä työvoimansa,
tavaratuotanto voiton saannin vuoksi ja kaikkeen tähän

yhtynyt koko tuotantoprosessin suunnitelmattomuus ja anarkisuus. Riistosuhde ja porvariston taloudellinen herruus saavat poliittisen ilmauksensa pääoman valtiojärjestössä, joka on proletariaatin kuristamiskoneisto.

Kapitalismin historia on täydellisesti vahvistanut Marxin opin kapitalistisen yhteiskunnan kehityksen laeista ja tämän kehityksen ristiriidoista, jotka vievät koko kapitalistisen yhteiskunnan väistämättömään perikatoonsa.

Voittoa saalistaessaan on porvaristo ollut pakotettu yhä kasvavassa mitassa kehittämään tuotantovoimia, lujittamaan ja laajentamaan kapitalististen tuotantosuhteiden valta-asemaa. Samalla on kapitalismin kehitys alituisesti laajentuneella pohjalla uusintanut kapitalistisen järjestelmän kaikki sisäiset ristiriidat, lähinnä ratkaisevan ristiriidan työn yhteiskunnallisen luonteen ja omistuksen yksityisen luonteen välillä, tuotantovoi-
mien kasvun ja kapitalismin omistussuhteiden välillä. Kun vallitsevana oli tuotantovälineiden yksityisomistus, kun tuon tuotannon kulku oli anarkista ja vaistovarais-
ta, niin rikkoontui taloudellinen tasapaino eri tuotanto-
alojen väliltä samalla kuin kehittyi ristiriita tuotannon rajattoman laajentumispyrkimyksen ja proletaaristen joukkojen rajotetun kulutuksen välillä (yleinen liikatuotanto), mikä toi mukanaan aika ajoin toistuvat tuhoiset pulat ja proletariaatin joukkotyöttömyyden. Samoin sai vallitseva yksityisomistus ilmauksensa kilpailussa sekä eri kapitalistimaissa että myös alati kasvavilla maailmanmarkkinoilla. Kapitalistien välisen kilpapakampailun viimeksi mainitun muodon seurauk-

sena on ollut sarja sotia, kapitalistisen kehityksen välttämättömiä seuralaisia.

Toiselta puolen ovat suurtuotannon teknilliset ja taloudelliset edut tehneet sen, että esikapitalistiset talousmuodot syrjäytettiin ja tuhottiin kilpataistelussa ja että pääoma yhä enemmän *keskittyi* (konsentroitui) ja *kokoontui yhteen* (sentralisoitui). Teollisuuden alalla ilmeni tämä keskittymisen ja yhteenkokoontumisen laki lähinnä pientuotannon suoranaishenä tuhoutumisena, mutta osaksi myös sen painamisena suurliikkeiden apulaitosten asemaan. Maatalouden alalla, joka maa-monopoolin ja absoluuttisen maakoron takia on pakostakin jäänyt jälkeen yleisestä kehitysvauhdista, on tämä laki saanut ilmauksensa paitsi talonpoikaiston erilaistumisessa ja sen laajojen kerroksien proletarisoinnissa, myöskin ja pääasiallisesti siten, että talonpoikainen pientalous alistettiin avoimissa ja peitetyissä muodoissa suurpääoman vallan alle, ja tällöin pientalous saattoi säilyttää näennäisen itsenäisyytensä ainoastaan äärimäisellä työnraadannalla ja ainaisen alikulutuksen avulla.

Koneiden kasvava käyttö, tekniikan alituinen täydentyminen ja — tällä pohjalla — pääoman elimellisen kokoonpanon lakkaamaton kohoaminen, jota seurasi kasvava työnjako ja työn tuottavuuden ja työn voimaperäisyyden lisääntyminen, tiesivät samalla myös yhä suurempaa nais- ja lapsityön käyttöä sekä valtavien teollisten vara-armeijain muodostumista, joita alituisen täydensivät proletarisoituva ja maa-seudulta karkkoutuva talonpoikaisto sekä kaupunkien köyhtyvä pikku- ja keskiporvaristo. Pienen pääoma-

ruhtinaiden ryhmän muodostuminen yhteiskunnallisten suhteiden toiseen napaan ja valtavien proletaarijoukkojen muodostuminen toiseen; työväenluokan riistämiseen lakkaamaton kohoaminen; kapitalismin syvimpien ristiriitojen ja niiden seurauksien (pulien, sotien y.m.) uusintaminen laajennetulla pohjalla; yhteiskunnallisen eriarvoisuuden alituinen lisääntyminen, itse kapitalistisen tuotantokoneiston yhteenliittämän ja kouluuttaman proletariaatin kiukun kasvaminen, — kaikki tämä on väistämättömästi vienyt kapitalismin perusteiden rikkoontumiseen ja lähentänyt sen perikadon hetkeä.

Samanaikaisesti tapahtui syvä mullistus kapitalistisen yhteiskunnan koko elintapojen ja kulttuurin rakenteessa: koroillaan elävien porvariryhmien rappeutuminen loiselämässä, perheen hajoaminen, mikä ilmaisee sen kasvavan ristiriidan, joka on naisten joukotain yhteiskunnalliseen tuotantoon vetämisen ja perhejärjestyksen sekä kotielämän muotojen välillä, muotojen jotka suuressa määrin ovat perintöä entisiltä taloudellisilta vaihekausilta; työn tarkan spesialisoinnin, kaupunkien perin nurinkurisen kehityksen ja maalaiselämän rajoittuneisuuden pohjalla lisääntyvä kulttuurisen ja ideologisen elämän pirstoontuminen ja turmeltuminen; porvariston kykenemättömyys luomaan yhtenäistä tieteellistä maailmankatsomusta luonnontieteiden valtavista saavutuksista huolimatta; idealististen, mystillisten ja uskonnollisten taikaluulojen kasvu, — kaikki nämä ilmiöt ovat hälyytysmerkkejä kapitalistisen järjestelmän historiallisen lopun lähestymistä.

2. Finanssipääoman aikakausi (imperialismi).

Teollisuuskapitalismin ajanjakso oli pääasiassa "vapaan kilpailun" aikajakso, kapitalismin suhteellisen siloisen kehittymisen ja yli koko maapallon leviämisen aikaa, jolloin suoritettiin vielä vapaiden siirtomaiden jako ja niiden valloittaminen asevoimin, samalla kuin herkeämättä kasvoivat kapitalismin sisäiset ristiriidat, joiden paino säilytti pääasiassa järjestelmällisesti ryöstettyjen, kiusattujen ja masennettujen siirtomaiden kannettavaksi.

XX vuosisataan siirryttäessä vaihtui tämä ajanjakso *imperialismin* kauteen, kapitalismin hyppäyksittäisen ja selkkauksellisen kehityksen kauteen, jolloin vapaa kilpailu alkoi nopeasti antaa tilaa monopolille, jolloin kaikki aikaisemmin "vapaat" siirtomaat oli jo jaettu, jolloin taistelu siirtomaiden ja vaikutusalueiden uudestijaosta alkoi väistämättömästi ottaa etupäässä aseellisen taistelun muodon.

Näin saivat kapitalismin ristiriidat koko laajuudessaan ja todella maailman mitassa räikeimmän ilmauksensa *imperialismin* (finanssipääoman) *aikakautena*, joka merkitsee itse kapitalismin historiallisesti uutta muotoa, uutta suhdetta maailman kapitalistisen talouden eri osien välillä ja muuttunutta suhdetta kapitalistisen yhteiskunnan perusluokkien välillä.

Tämä uusi historiallinen aikakausi syntyi kapitalistisen yhteiskunnan tärkeimpien liikuntalakien pohjalla. Se kasvoi teollisuuskapitalismin kehityksestä, sen historiallisena jatkona. Se toi terävimpinä ilmi kapitalismin kaikki perustendenssit ja liikuntalait

sen kaikki perusristiriidat ja vastakohdat. Pääoman keskittymisen ja yhteenkokoontumisen laki vei mahtavien monopooli-yhtymien (kartellit, syndikaatit, trustit) muodostumiseen, jättimäisten, pankkien yhdeksi vyyhdeksi kietomien kombinoitujen liikkeiden uuteen muotoon. Teollisuuspääoman kasvaminen yhteen pankkipääoman kanssa, suurmaanomistuksen vetäminen kapitalististen järjestöjen yleiseen systeemiin ja kapitalismin tämän muodon monopooliluonne muuttivat teollisuuspääoman aikakauden finanssipääoman aikakaudeksi. Teollisuuskapitalismin ”vapaa kilpailu”, joka oli astunut feodaalisen monopoolin ja kauppapääoman monopoolin tilalle, muuttui itse *finanssipääoman monopooliksi*. Mutta vapaasta kilpailusta kasvavat kapitalistiset monopoolit eivät vapaata kilpailua poista, vaan ovat itse sen yläpuolella ja sen rinnalla, ja siten synnyttävät sarjan erikoisen teräviä ja suuria ristiriitoja, hankauksia ja selkkauksia.

Monimutkaisten koneiden, kemiallisten menetelmien ja sähkövoiman lisääntyvä käytäntöön ottaminen, pääoman elimellisen kokoonpanon kohoaminen tällä pohjalla ja tästä aiheutuva voiton normin aleneminen, jonka korkeiden kartellihintojen politiikka tilapäisesti pysäyttää vain suurimpien monopooliyhtymien suhteen, aiheuttavat siirtomaa-ylivoittojen jatkuvan jahdin ja taistelun maailman uudestijaosta. Standartisoitu joukkotuotanto vaatii uusia ulkoisia menekkimarkkinointa. Raaka-aineiden ja polttoaineiden kasvava kysyntä aiheuttaa niiden lähteiden voimakkaamman tavoittelun. Viimein korkeiden suojatullien järjestelmä, joka ehkäisee tavarain ulosvientiä ja turvaa ylivoiton ulos-

viedylle pääomalle, luo lisäksi hokkeita pääoman viennille. Senvuoksi tulee pääoman viennistä kapitalistisen maailmantalouden eri osien välisen taloudellisen yhteyden ratkaiseva ja erikoinen muoto. Lopputuloksena on, että siirtomaiden menekkimarkkinain, raaka-ainelähteiden ja pääoman sijoitusalueiden monopolinen hallinta lisää tavattomasti kapitalistisen kehityksen yleistä epätasaisuutta ja kärjistää finanssipääoman "suurvaltojen" välisiä selkkauksia siirtomaiden ja vaihtusalueiden uudestijaosta.

Maailmantalouden tuotantovoimien kasvu vie näin talouselämän jatkuvaan kansainvälistymiseen ja samalla taisteluun finanssipääoman suurimpien valtioiden jo jakaman maailman uudella tavalla jakamisesta, tämän taistelun muotojen muuttumiseen ja terävöitymiseen, halpojen hintojen menetelmän yhä suuremmassa määrin vaihtamiseen väkivaltaisen painostuksen menetelmiin (boikotti, korkeat suojatullit, tullisodat, sodat sanan varsinaisessa merkityksessä j.n.e.). Kapitalismin monopolisen muodon seuralaisina ovat siis väistämättömät imperialistiset sodat, joille laajuutensa puolesta ja tekniikkansa hävitysvoiman puolesta ei maailmanhistoriassa ole vertoja.

3. Imperialismin voimat ja vallankumouksen voimat.

Kapitalismin imperialistinen muoto, joka ilmaisee pyrkimyksen hallitsevan luokan eri ryhmien tiivistymiseen, asettaa proletariaatin suuret joukot vastakkain, ei yksityisen kapitalistin kanssa, vaan yhä lisääntyvässä määrin koko kapitalistiluokan ja sen valtio-

vallan kanssa. Toiselta puolen murtaa tämä kapitalismin muoto ahtaaksi käyneet kansallisen valtion raja-aidat ja avartaa hallitsevan suurvaltakansan kapitalistisen valtiovallan puitteita, asettaen tämän vallan kansallissorron alaisten kansojen miljoonaisia joukkoja vastaan sekä niin sanottujen pikku kansojen keskuudessa että myös siirtomaissa. Viimein tämä kapitalismin muoto asettaa imperialistiset valtiot jyrkimmin vastakkain toistensa kanssa.

Tällaisen asiain tilan vallitessa saa porvaristolle erikoisen merkityksen *valtiovalta*, josta tulee finanssi-kapitalistisen harvainvallan diktatuuri, sen keskitetyn n ahdin ilmaus. Tämän monikansaisen imperialistisen valtion toiminnot lisääntyvät kaikkiin suuntiin. Valtiokapitalististen muotojen kasvu, jotka helpottavat sekä taistelua ulkoisilla markkinoilla (talouden sotilaallinen mobilisointi), että myös taistelua työväenluokkaa vastaan; militarismin hirvittävä kasvu (armeija, meri- ja ilmalaivasto, kemian ja bakteriologian käyttö); imperialistisen valtion kasvava painostus työväenluokkaa kohtaan (riiston kasvu ja suoranainen kuristus toisaalta, byrokraattisen reformistisen ylikerroksen lahjomispolitiikka toisaalta), — kaikki tämä ilmaisee valtiovallan ominaispainon valtavasti kasvaneen. Näissä oloissa muuttuu proletariaatin jokainen vähänkin suurempi esiintyminen esiintymiseksi valtiovaltaa vastaan, s.o. poliittiseksi esiintymiseksi.

Kapitalismin kehitys, ja eritoten tämän kehityksen imperialistinen vaihe uusintaa siis kapitalismin perusristiriidat yhä valtavammassa mitassa. Kilpailu pikku kapitalistien välillä lakkaa vain vaihtuakseen kilpai-

luksi suurkapitalistien välillä; siellä missä kilpailu suurkapitalistien välillä hetkeksi liehtyy, siellä leimahdtaa se pääoman mahtimiesten jättiläisliittojen ja leidän valtioiden välisenä; pulat muuttuvat paikallisista ja kansallisista pulista useita maita käsittäviksi, ja sitten maailmanpuliksi; paikallisluntoiset sodat muuttuvat valtioliittojen sodiksi ja maailmansodiksi; luokkataistelu muuttuu yksityisten työläisryhmien eristetyistä esiintymisistä kansalliseksi, ja sitten maailman proletariaatin kansainväliseksi taisteluksi maailman porvaristoa vastaan. Vihdoin, finanssipääoman voimakkaasti järjestyneitä voimia vastaan järjestyy kaksi vallankumouksellista päävoimaa: toisaalla *kapitalististen valtioiden työväki*, toisaalla ulkomaisen pääoman ikeen sortamat *siirtomaiden kansanjoukot*, jotka käyvät kansainvälisen vallankumouksellisen proletaarisen liikkeen johdon ja hegemonian alla.

Tätä vallankumouksellista perustendenssiä herppaisee kuitenkin tilapäisesti Europan, Pohjois-Amerikan ja Japanin proletariaatin eräiden osien lahjominen imperialistisen porvariston puolelta ja joukkojen kumouksellisen liikkeen pelästyttämän kansallisen porvariston petos siirto- ja puolsiirtomaissa. Imperialististen valtojen porvaristo, joka saa ylivoittoa sekä asemansa vuoksi maailmanmarkkinoilla yleensä (kehittyneempi tekniikka, pääoman vienti maihin, joissa voiton normi on korkeampi j.n.e.) että siirto- ja puolsiirtomaiden ryöstämisestä, on näiden ylivoittojen nojalla kohottanut työpalkkoja "oman" työväkensä eräälle osalle, siten saattaen sen osalliseksi "isänmaan" kapitalismin kehittämiseen ja siirtomaiden

ryöstöön sekä uskolliseksi imperialistiselle valtiolle. Tätä järjestelmällistä lahjomista on harjoitettu ja harjoitetaan erikoisen yleisesti voimakkaimmissa imperialistisissa maissa, ja on se saanut räikeimmän ilmauksensa työväen ylimystön ja työväenluokan byrokraattisten kerrosten ideologiassa ja käytännössä: sosialidemokratian ja ammattiliittojen johtavissa ryhmissä, joista on tullut suoranaisia porvarillisen vaikutuksen johdattimia proletariaatin keskuuteen ja kapitalistisen järjestelmän parhain tuki.

Mutta aiheutettuaan työväenluokan lahjottavan ylikerroksen kasvun hävittää imperialismi lopulta tämän kerroksen vaikutuksen työväenluokkaan, mikäli imperialismiin ristiriitojen syveneminen, laajojen työläisjoukkojen aseman huononeminen ja proletariaatin joukkotyöttömyys, sotaselkkauksien valtavat kustannukset ja rasitukset, eräiden valtojen monopoliaseimensa menettäminen maailmanmarkkinoilla, siirtomaiden erkaneminen jne. huuhtovat pois pohjaa sosiali-imperialismin alta joukkojen keskuudessa. Samoin porvariston erinäisten kerrosten järjestelmällinen lahjominen siirto- ja puolsiirtomaissa, porvariston petos kansallis-vallankumouksellista liikettä kohtaan ja sen lähentyminen imperialistisiin valtoihin herpaisee vain tilapäisesti kumouksellisen pulan kehitystä. Loppukädessä vahvistaa tämä imperialistista sortoa, vähentää kansallisen porvariston vaikutusta kansanjoukkoihin, kärjistää kumouksellista pulaa, päästää valloilleen talonpoikaiston laajojen joukkojen agraarivallankumouksen ja luo edellytykset siirto- ja puolsiirtomaiden sekä epäitsenäisten maiden proletariaatin

hegemonialle kansanjoukkojen taistelussa riippumattomuuden ja täydellisen kansallisen vapautumisen puolesta.

4. Imperialismi ja kapitalismin häviö.

Imperialismi on suuressa määrin kehittänyt maailman kapitalismin tuotantovoimia. Se on täydentänyt kaikkien aineellisten edellytysten valmentamisen yhteiskunnan sosialistista järjestämistä varten. Sodillaan osoittaa se, että imperialististen valtioiden rajoitettujen puitteiden yli kasvaneet maailmantalouden tuotantovoimat vaativat talouden järjestämistä kansainvälisessä mitassa, maailman mitassa. Imperialismi yrittää ratkaista tämän ristiriidan siten että tulella ja miekalla raivaa tietä yhtenäiselle yleismaailmalliselle valtiokapitalistiselle trustille, joka järjestäisi koko maailmantalouden. Sosialidemokraattiset ideologit ylistelivät tätä veristä utopiaa uuden, ”järjestetyn” kapitalismin rauhalliseksi metodiksi. Todellisuudessa kohtaa tämä utopia tiellään niin suuria voittamattomia objektiivisia esteitä, että kapitalismin ehdottomasti täytyy luhistua omien ristiriitojen painon alle. Kapitalismin epätasaisen kehityksen laki, jonka imperialistinen aikakausi tekee yhä terävämmäksi, tekee imperialististen valtojen pitkäaikaiset ja lujat kansainväliset yhtymät mahdottomiksi. Toiselta puolen sarja imperialistisia sotia, jotka kasvavat maailmansodiksi, joiden kautta pääoman keskittymisen laki pyrkii saavuttamaan yleismaailmallisen äärirajansa — yhtenäisen maailmantrustin —, aiheuttaa niin suurta hävitystä, sälyttää työväenluokan ja siirtomaiden miljoonien

työläisten ja talonpoikain harteille niin suuret taakat, että kapitalismin täytyy ehdottomasti jo paljon aikaisemmin tuhoutua proletaarisen vallankumouksen iskuista.

Ollen korkein aste kapitalismin kehityksessä, kohohtaessaan maailmantalouden tuotantovoimat valta-viin määriin, muokatessaan koko maailmaa oman kuvansa mukaiseksi, vetää imperialismi finanssi-kapitalistisen riiston piiriin kaikki rodut ja kaikki kansat. Mutta pääoman monopoolinen muoto kehittää samalla yhä kasvavassa määrässä kapitalismin loismaisen turmeltumisen, mätänemisen ja lahoamisen aineksia. Kun monopoolinen pääoma hävittää kilpailun, joka vississä määrin on liikkeellepaneva voima, kun se ajaa kartellihintojen politiikkaa, kun se rajottamattomasti isännöi markkinoilla, on sillä taipumuksena tuotantovoimien edelleenkehityksen pidättäminen. Kun imperialismi pusertaa tavattomat summat ylivoittoja siirtomaiden miljoonista työläisistä ja talonpojista, kun se kerää valtavan suuret tulot tästä riistosta, luo se mätänemien ja loismaisina turmeltuvien koroillaeläjä-valtioiden tyyppin ja kokonaisia loiskerroksia, jotka elävät kuponkeja leikkaamalla. Kun imperialistinen aika-kausi päättää sosialismin aineellisten edellytysten luomisprosessin (tuotantovälineiden keskittyminen, työn valtava yhteiskunnallistuminen, työväenjärjestöjen kasvu), kärjistää se ristiriitoja "suurvaltojen" välillä ja synnyttää sotia, jotka hajottavat yhtenäisen maailmantalouden. Siksi imperialismi on *mätänevää ja kuolevaa kapitalismia*. Se on yleensä kapitalistisen

kehityksen viimeinen vaihe. Se on *socialistisen maailmanvallankumouksen aatto*.

Kansainvälinen proletaarinen vallankumous johtuu näin ollen yleensä kapitalismin, erikoisesti sen imperialistisen vaiheen kehityksen ehdoista. Kapitalistinen järjestelmä kokonaisuudessaan lähestyy lopullisen perikatonsa hetkeä. Finanssipääoman diktatuuri tuhoutuu, luovuttaa paikan *proletariaatin diktatuurille*.

II. Kapitalismin yleinen pula ja maailmanvallankumouksen ensimmäinen vaihe.

1. Maailmansota ja vallankumouksellisen pulan kulku.

Imperialistinen taistelu pääoman suurimpien valtioiden välillä maailman uudestijaosta johti jo ensimmäiseen imperialistiseen maailmansotaan (1914—1918). Tämä sota järkytti koko maailmankapitalismin järjestelmää ja pani alulle sen *yleisen pulakauden*. Sota alisti palvelukseensa sotivien maiden koko kansantalouden, ja luotuaan valtiokapitalismin panssaroidun nyrkin lisäsi tavattomasti tuottamatonta kulutusta, tuhosi valtavat määrät tuotantovälineitä ja elävää työvoimaa, köyhdytti suuret kansanjoukot, säilytti lukemattomat taakat teollisuustyöväen, talonpoikain ja siirtomaakansojen kannettaviksi. Väistämättömästi kärjisti se luokkataistelua, joka kasvoi joukkojen avoimiksi kumouksellisiksi esiintymisiksi ja *kansalaisso-daksi*. Imperialistinen rintama murtui heikoimmasta

renkaastaan, tsaarin Venäjällä. *Helmikuun* vallankumous 1917 syöksi alas suurkartanoherroihin nojautuneen yksinvaltiuden. *Lokakuun* vallankumous kukisti porvariston vallan. Tämä voitokas proletaarinen vallankumous pakkoluovutti pakkoluovuttajat, otti porvaristolta ja kartanoherroilta pois tuotantovälineet, ensi kerran ihmiskunnan historiassa loi ja lujitti proletariaatin diktatuurin valtavan suuressa maassa, pystytti uuden valtiotyypin, *neuvostovaltion*, ja pani alulle *proletariaatin kansainvälisen vallankumouksen*.

Koko maailman kapitalismin voimakkaan järkytyksen ja luokkataistelun kärjistymisen pohjalla sekä proletariaatin Lokakuun vallankumouksen välittömän vaikutuksen alaisina puhkesi sarja vallankumouksia ja kumouksellisia nousuja sekä Europan mantereella että siirto- ja puolsiirtomaissa: tammikuussa 1918 työväen vallankumous Suomessa; elokuussa 1918 n.k. "riisimelkkat" Japanissa; marraskuussa 1918 Itävallan ja Saksan vallankumoukset, joissa kumottiin puolifeodaalisten yksinvaltain komento; maaliskuussa 1919 vallankumous Unkarissa ja kapina Koreassa; huhtikuussa 1919 neuvostovalta Baierissa; tammikuussa 1920 porvarillis-kansallinen vallankumous Turkissa; syyskuussa 1920 työväki valtaa tehtaات Italiassa; maaliskuussa 1921 työväen etujoukkojen kapina Saksassa; syyskuussa 1923 kapina Bulgariassa; syksyllä 1923 kumouksellinen pula Saksassa; joulukuussa 1924 kapina Virossa; huhtikuussa 1925 kapina Marokossa, elokuussa kapina Syyriassa; toukokuussa 1926 yleislakko Englannissa; heinäkuussa 1927 työväen kapina Wienissä. Kaikki nämä tosiseikat ja vielä sellaiset

tapahtumat kuin kapina Indoneesiassa, syvä kuohunta Intiassa ja suuri Kiinan vallankumous, joka on järjestyttänyt koko Aasian manteretta, ovat saman kansainvälisen vallankumousketjun renkaita, kapitalismin syvän yleisen pulan oleellisia osia. Tämä kansainvälinen vallankumouksellinen prosessi on sisältänyt sekä välittömän taistelun proletariaatin diktatuurin puolesta, että kansallisia vapaussoita, että siirtomaakapinoita imperialismia vastaan, jotka ovat erottamattomasti kytkeytyneet talonpoikaston miljoonajoukkojen agraariseen liikkeeseen. Valtavan suuret ihmisjoukot ovat näin tulleet vedetyiksi kumoukselliseen vyöryyn. Maailmanhistoria on joutunut uuteen kehitysvaiheeseensa, kapitalistisen järjestelmän jatkuvan yleisen pulan vaiheeseen. Tällöin maailmantalouden yhtenäisyys on saanut ilmauksensa vallankumouksen kansainvälisessä luonteessa ja sen eri osien kehityksen epätasaisuus vallankumouksen eriaikaisuudessa eri maissa.

Kapitalismin terävän pulan (1918—1921) pohjalla kasvaneet vallankumouksellisen mullistuksen ensimmäiset yritykset päättyivät proletariaatin diktatuurin voittoon ja lujittumiseen SSSR:ssä ja proletariaatin tappioon useissa muissa maissa. Nämä tappiot ovat ensi kädessä tulos sosialidemokraattisten johtoherrain ja ammatillisen liikkeen reformististen johtajain petollisesta menettelystä, mutta myöskin tulos siitä seikasta, että työväenluokan enemmistö ei vielä ollut kommunistien puolella ja että useissa tärkeimmissä maissa ei vielä ollut lainkaan kommunistisia puolueita. Näiden tappioiden pohjalla, jotka loivat mahdollisuuden proletariaatin ja siirtomaakansojen suurten joukkojen

tiukempaan riistämiseen, niiden elintason jyrkän alen-
tamisen pohjalla on porvaristo saavuttanut kapitalis-
tisten suhteiden osittaisen vakaantumisen.

2. Kumouksellinen pula ja vastavallanku- mouksellinen sosialidemokratia.

Erikoisen suureksi vastavallankumoukselliseksi voi-
maksi, joka aktiivisesti taistelee vallankumousta vas-
taan ja aktiivisesti tukee pääoman osittaista vakaantu-
mista, ovat kansainvälisen vallankumouksen kulussa
muodostuneet sosialidemokraattisten puolueiden ja re-
formististen ammattiliittojen johtavat ainekset ja toi-
selta puolen fascisti-malliset kapitalistiset taistelujär-
jestöt.

Vv. 1914—1918 sotapulan seuralaisena oli *sosiali-
demokraattisen Toisen Internatsionaalen* häpeällinen
romahdus. Kokonaan vastoin Marxin ja Engelsin
"Kommunistisen Manifestin" väitettä, että kapitalismin
aikana proletareilla ei ole isänmaata, kokonaan vas-
toin Stuttgartin ja Baselin kongressin sodanvastaisia
päätöksiä äänestivät kansallisten sosialidemokraattis-
ten puolueiden johtajat, yksinäisiä poikkeuksia lu-
kuunottamatta, sotamäärärahojen puolesta, asettuivat
päättävästi puolustamaan imperialistisia "isänmaita"
(s.o. imperialistisen porvariston valtiojärjestöjä), ja
sen sijaan että olisivat taistelleet imperialistista sotaa
vastaan, astuivat sen uskollisiksi sotilaiksi, aatteenle-
vittäjiksi ja julistajiksi (sosiali-patriotismi, joka kas-
vaa sosiali-imperialismiksi). Sen jälkeen seuranneena
kautena on sosialidemokratia kannattanut ryöstösopi-
muksia (Brest, Versailles); se on esiintynyt aktiivise-

na voimana kenraalien puolella proletaarisia kapinoita verisesti kukistettaessa (Noske); se on käynyt aseellista taistelua ensimmäistä proletaarista tasavaltaa (Neuvosto-Venäjää) vastaan; se on kavalasti pettänyt valtaan nousseen proletariaatin (Unkari); se on mennyt imperialistiseen Kansain Liittoon (Thomas, Paul Boncour, Vandervelde); se on suoraan asettunut imperialististen orjanomistajain puolelle siirtomaaorjia vastaan (Englannin työväenpuolue); se on aktiivisesti tukenut kaikkein mustimpia työväenluokan pyöveleitä (Puola, Bulgaria); se on itse ottanut alotteen imperialististen "sotalakien" laadinnassa (Ranska); se petti Englannin proletariaatin suuren yleislakon; se auttoi vuorityöväen lakon tukahuttamista; se on auttanut ja auttaa Kiinan ja Intian kuristamista (Mac Donaldin hallitus); se on imperialistisen Kansain Liiton aatteenlevittäjä, pääoman sananjulistaja ja järjestävä voima taistelussa proletariaatin diktatuuria vastaan SSSR:ssä (Kautsky, Hilferding).

Järjestelmällisesti ajaessaan tätä vastavallankumouksellista politiikkaa toimii sosialidemokratia kahdella sivustallaan: sosialidemokratian *oikea, avoimesti* vastavallankumouksellinen sivusta on tarpeen neuvotteluihin ja yhteyden ylläpitoon porvariston kanssa, "*vasen*" sivusta erikoisen hienoon työväen pettämiseen. Sosialidemokratian "*vasemmisto*", joka pelaa pasifistisilla, väliin kumouksellisillakin puheenparisilla, asettuu teossa työväkeä vastaan, erittäinkin kaikkein kireimmillä hetkillä (Englannin "riippumattomat" ja Pääneuvoston "vasemmistolaiset" johtajat yleislakon aikana v. 1926, Otto Bauer ja kumpp. Wienin kapinan

aikana), ja senvuoksi se on sosialidemokraattisten puolueiden kaikkein vaarallisin ryhmä. Vaikka sosialidemokratia ajaa porvariston etuja työväenluokan keskuudessa ja vaikka se on täydellisesti luokkien yhteistyön kannalla ja kannattaa liittoa porvariston kanssa, on se joinakin aikoina pakoitettu asettumaan vastustuspuolueen asemaan ja jopa näennäisesti puolustamaan proletariaatin luokkaetujakin sen taloudellisessa taistelussa, jotta näin hankittuaan työväenluokan erään osan luottamuksen sitä häpeämättömämmin voisi pettää työväenluokan pysyvät edut, varsinkin ratkaisevien luokkataistelujen aikana.

Sosialidemokratian päätehtävänä on nyt rikkoa se proletariaatin yhtenäisyys, mikä on välttämätön sen taistelussa imperialismia vastaan. Kun sosialidemokratia hajottaa ja rappeuttaa proletaarista yhteisrintamaa taistelussa pääomaa vastaan, on se imperialismiin päätuki työväenluokan keskuudessa. Kaiken värinen kansainvälinen sosialidemokratia, Toinen Internatsionaale ja sen ammatillinen haaraosasto, ammattiliittojen Amsterdamin yhtymä ovat näin muodostuneet porvarillisen yhteiskunnan reserviksi, sen varmimmaksi tueksi.

3. Kapitalismin pula ja fascismi.

Sosialidemokratian rinnalla, jonka avulla porvaristo pitää kurissa työväkeä ja tuodittaa uneen sen luokkatietoisuuden, esiintyy *fascismi*. Imperialismin aika-kausi, luokkataistelun kärjistyminen ja erittäinkin imperialistisen maailmansodan jälkeen kansalaissodan

aineksien karttuminen ovat vieneet parlamentarismiin vararikkoon. Tästä "uudet" hallintomenetelmät ja muodot (esimerkiksi pikku kabinettien järjestelmä, kullisientakaisten harvainvaltaisten ryhmien luominen, "kansanedustuksen" merkityksen väheneminen ja vääräntäminen, "demokraattisten vapauksien" typistäminen ja poistaminen j.n.e.). Erikoisissa historiallisissa oloissa saa tämä porvarillisen imperialistisen taantumuksen hyökkäys fascismin muodon. Tällaisia ehtoja ovat: kapitalististen suhteiden epävakaisuus; se että on olemassa suuret määrät luokka-asemansa menettäneitä yhteiskunnallisia aineksia, kaupunkien pikkuporvariston ja intelligenssin laajojen kerroksien köyhtyminen, maaseudun pikkuporvariston tyytymättömyys, proletariaatin joukkonousujen alituinen uhka. Saadakseen valtansa vankemmaksi, tiukemmaksi ja kestävämmäksi on porvaristo yhä enemmän pakotettu siirtymään parlamenttaarisesta järjestelmästä puolueiden välisistä suhteista ja yhdistelmistä riippumattomaan fascistiseen toimitapaan. Tämä toimitapa on välittömän diktatuurin toimitapa, diktatuurin, joka ideologisesti verhotaan "kansallisella aatteella" ja "ammattien" edustuksella ("ammattien", jotka todellisuudessa ovat hallitsevien luokkien eri ryhmiä), se on pikkuporvariston, intelligenssin y.m. joukkojen tyytymättömyyden hyväkseen käyttämistä omanlaisensa yhteiskunnallisen demagogian avulla (juutalaisviha, osittaiset hyökkäykset koronkiskuri-pääomaa vastaan, suuttumus parlamentaarista "lörpöttelyä" kohtaan) ja rappeuttamisen avulla luomalla fascististen taistelujärjestöjen, puoluekoneiston ja virkamiehistön tiiviin ja hy-

vin palkitun hierarkian; tällöin pyrkii fascismi tunkeutumaan työväenkin keskuuteen värväten työväen takapajuisimpia kerroksia, käyttämällä hyväkseen niiden tyytymättömyyttä sosialidemokratian toimitusmuuteen j.n.e. Fascismin päätehtävänä on vallankumouksellisen työväen etujoukon, s.o. proletariaatin kommunististen kerroksien ja niiden toimihenkilöjoukon murskaaminen. Yhteiskunnallisen demagogian, turmelun ja aktiivisen valkoisen terrorin yhdistelmä rinnan äärimäisen imperialistisen hyökkäyshalun kanssa ulkopoliitiikan alalla on fascismin luonteenomaisia piirteitä. Vaikka fascismi porvaristolle erikoisen kireinä aikoina käyttää kapitalisminvastaista sanahelinää, niin se, saatuaan valtiovallan johdon lujasti käsiinsä, yhä enemmän paljastaa itsensä suurpääoman terroristiseksi diktatuuriksi menettäen matkan varrella kapitalisminvastaiset helistimensä.

Poliittisen konjunkttuurin muutoksiin mukautuen käyttää porvaristo hyväkseen sekä fascismin toimintatapoja että liittoilua sosialidemokratian kanssa, mikä lisäksi kapitalismille kireimpinä hetkinä sosialidemokratia itse usein pelaa fascistista osaa. Kehityksen kulussa paljastaa se fascistisia tendenssejään, mikä ei estä sitä toisenlaisen poliittisen konjunkttuurin vallitessa asettumasta oppositiosipuolueena porvarillista hallitusta vastaan. Vaikka fascismin toimitapa ja liittoilu sosialidemokratian kanssa ovatkin "normaalille" kapitalismille epätavallisia toimitapoja ja yleisen kapitalistisen pulan tunnusmerkkejä, käyttää porvaristo niitä hidastuttaakseen vallankumouksen voittokulkua.

4. Kapitalistisen vakaantumisen ristiriidat ja kapitalismin väistämätön vallankumouksellinen romahdus.

Koko sodanjälkeisen historiallisen aikajakson kokemus todistaa sen, että työväenluokkaa sortamalla ja sen elintasoja järjestelmällisesti alas painamalla saavutettu kapitalismin vakaantuminen voi olla vain osittaista, ohimenevää, mätää.

Tekniikan hyppäyksittäinen ja kuumeinen kehitys, joka eräissä maissa hipoo uutta teknillistä vallankumousta, pääoman kiihtynyt keskittymis- ja yhteenkokoontumis-prosessi, jättiläis-trustien, "kansallisten" ja "kansainvälisten" monopoolien luominen, trustien ja valtiovallan yhteen kasvaminen, ja kapitalistisen maailmantalouden kasvu eivät kuitenkaan voi poistaa kapitalistisen järjestelmän yleistä pulaa. Maailmantalouden lohkeaminen kapitalistiseen ja sosialistiseen sektoriin, markkinain kutistuminen, ja liikehtiminen imperialismia vastaan siirtomaissa kärjistävät äärimilleen kaikki kapitalismin ristiriidat, kapitalismin, joka kehittyy uudella sodanjälkeisellä pohjalla. Itse teknillinen edistys ja teollisuuden järkiperaistyttäminen, joiden nurjana puolena on monien laitoksien sulkeminen, tuotannon rajoittaminen, työvoiman säälimätön rosvomainen riistäminen, vievät tavattoman suureen kroonilliseen työttömyyteen. Tosiasiaksi tulee työväenluokan aseman ehdoton huonontuminen jopa useissa kehittyneissä kapitalistisissa maissa. Kiristytvä kilpailu imperialististen maiden välillä ja alituinen sodan uhka sekä luokkien välisten selkkausten lisääntyvä

jännitys luovat edellytykset uudelle, vielä korkeammalle asteelle kapitalismin yleisen pulan kehityksessä ja proletaariselle maailmanvallankumoukselle.

Tuloksena imperialististen sotien ensi vuorosta (maailmansota vv. 1914—1918) ja työväenluokan lokakuun voitosta entisessä Venäjän tsaarin valtakunnassa lohkesi maailmantalous kahteen periaatteellisesti vihamieliseen leiriin: *imperialististen valtioiden leiriin ja proletariaatin diktatuuriin SSSR:ssä. Luokkarakenteiden erilaisuus, vallan luokkaluonnon erilaisuus, periaatteellinen ero sisä- ja ulkopolitiikan, talous- ja valistuspolitiikan päämäärissä, koko kehityksen periaatteellisesti erilainen suunta ajaa kapitalistisen maailman jyrkästi vastakkain voitokkaan proletariaatin valtion kanssa.* Ennen yhtenäisen maailmantalouden sisällä käy nyt taistelua kaksi vastakkaista järjestelmää: kapitalismin järjestelmä ja sosialismin järjestelmä. Luokkataistelu, jota ennen käytiin sellaisissa muodoissa, jolloin proletariaatilla ei ollut omaa valtiotautaa, uusinnetaan nyt valtavassa, todella maailmanmitassa, kun maailman työväenluokalla on jo oma valtionsa, kansainvälisen proletariaatin ainoa isänmaa. Neuvosto-Liiton olemassaolo ja sen vaikutus työtätekeviin ja sorrettuihin joukkoihin kautta koko maailman on jo sellaisenaan kirkas ilmaus maailman kapitalistisen järjestelmän syvästä pulasta ja historiassa aikaisemmin tuntemattomasta luokkataistelun laajenemisesta ja kärjistymisestä.

Kun kapitalistinen maailma ei kykene voittamaan sisäisiä ristiriitoja, yrittää se luoda kansainvälisiä yhtymiä (Kansain Liitto), joiden päätarkoituksena on

kumouksellisen pulan vastustamattoman kasvun pysäyttäminen ja proletaaristen tasavaltojen Liiton kukistaminen saarron tai sodan avulla. Samaan aikaan tiivistyvät SSSR:n ympärille vallankumouksellisen proletariaatin ja siirtomaiden sorrettujen joukkojen kaikki voimat: epävakaista, sisältäpäin jäydettyä, mutta hampaisiin saakka aseistettua *pääoman* maailmanliittoa vastassa seisoo *työn* yhtenäinen maailmanliitto. Imperialististen sotien ensi vuoron tuloksena on näin ollen kasvanut uusi, periaatteellinen, laajuutensa ja merkityksensä puolesta maailmanhistoriallinen ristiriita: *ristiriita SSSR:n ja kapitalistisen maailman välillä*.

Toisaalta, kärjistyneet ovat myöskin *vastakohdat maailmantalouden kapitalistisen sektorin sisällä*. Maailman taloudellisen keskuksen siirtyminen Amerikan Yhdysvaltoihin, "dollari-tasavallan" muuttuminen maailman riistäjäksi on kärjistänyt suhteita Yhdysvaltojen ja eurolaisen kapitalismin, lähinnä Ison Britannian kapitalismin välillä. Selkkaus vanhoista taantumuksellisista imperialistisista maista mahtavimman, Ison Britannian, ja nuoren, jo maailman hegemonian itselleen valloittaneen imperialismin suurimman maan, Yhdysvaltojen, välillä on muuttumassa finanssipääoman valtioiden välisten maailman selkkauksien akseliksi. Versaillesin rauhassa ryöstetty Saksa, joka taloudellisesti on vaurastunut ja jälleen astunut imperialistisen politiikan tielle, alkaa taas esiintyä vahvana kilpailijana maailmanmarkkinoilla. Tyynellä merellä punotaan ristiriitain solmua, niiden pääasiallisena pohjana siellä on Yhdysvaltain ja Japanin selkkaus. Näi-

den perusvastakohtien rinnalla ovat kehittymässä eturistiriidat muuttuvien ja epävarmojen valtioryhmittymäin kesken, ja toisarvoiset valtiot näyttelevät tässä apuaseiden osaa imperialististen jättiläisten ja niiden liittojen käsissä.

Maailman kapitalismin teollisen koneiston tuotantokyvyn kasvusta, samalla kuin sisäiset markkinat Europassa ovat sodan seurauksena käyneet ahtaammaksi, kun Neuvostovaltojen liitto on poistunut puhtaasti kapitalistisen kiertokulun piiristä ja kun tärkeimmät raaka- ja polttoainelähteet on äärimmilleen monopolisoitu, on seurauksena kapitalististen valtioiden välisten selkkauksien paisuminen. "Rauhallinen" taistelu naftasta, kautsukista, puuvillasta, kivihiiilestä, metalleista, markkinain ja pääoman sijoitusalueiden uudesta jaosta vie väistämättömästi *uuteen maailmansotaan*, josta tulee sitä tuhoisampi, mitä enemmän edistyy nopeasti kehittyvä sotatekniiikka.

Samaan aikaan kasvavat ristiriidat *emämaiden* ja *siirto- ja puolsiirtomaiden välillä*. Europalaisen imperialismien heikkeneminen sodan seurauksena, kapitalismin kehitys siirtomaissa, Neuvostomaan vallankumouksen vaikutus ja keskipakoiset pyrkimykset suurimman meri- ja siirtomaavallan, Ison Britannian, sisällä (Kanada, Australia, etelä-Afrika) ovat helpoittaneet kapinain puhkeamista siirto- ja puolisiirtomaissa. Suuri Kiinan vallankumous, joka on vetänyt liikehtimään Kiinan kansan satamiljoonaiset joukot, merkitsee suurta murtoa koko imperialismien järjestelmässä. Lakkaamaton kumouksellinen kuohunta satojen miljoonien hindulaisten työläisten ja talonpoikain keskuu-

dessa uhkaa murtaa imperialismiin linnoituksen, Ison Britannian valta-aseman. Voimakasta Yhdysvaltain imperialismia vastaan kohdistuvien pyrkimyksien kasvu latinalaisen Amerikan maissa on voima, joka rikkoo pohjois-amerikalaisen pääoman paisunnan. Näin on vallankumouksellinen prosessi siirtomaissa, joka vetää taisteluun imperialismia vastaan maapallon asujamiston valtavan enemmistön, enemmistön, jonka muutamien mahtavimpien imperialismiin ”suurvaltain” finanssi-kapitalistinen harvainvalta on alaisekseen alistanut, niin ikään ilmauksena kapitalistisen järjestelmän syvästä yleisestä pulasta. Mutta myöskin Euroopassa, jossa imperialismi on rautakorkonsa alle polkenut useita pikku kansoja, on kansallisuuskysymys sellainen tekijä, joka kärjistää kapitalismin sisäisiä ristiriitoja.

Viimein vallankumouksellinen pula kypsyy väistämättömästi myöskin *itse imperialismiin keskuksissa*: porvariston hyökkäys työväenluokan, sen elintason, sen järjestöjen, sen poliittisten oikeuksien kimppuun, ja lisääntyvä valkoinen terrori aiheuttavat vastarinnan proletariaatin laajojen joukkojen puolelta ja kärjistävät luokkataistelua työväenluokan ja trustiutuneen pääoman välillä. Työn valtavat kamppailut pääomaa vastaan, joukkojen lisääntyvä vasemmistuminen, kommunististen puolueiden vaikutuksen ja arvovallan kasvu, laajojen työväenjoukkojen valtavasti kasvava myötätunto proletariaatin diktatuurin maata kohtaan, — kaikki tämä viittaa selvästi siihen, että on kypsymässä uusi vallankumouksellinen nousu imperialismiin keskuksissa.

Maailman imperialismin järjestelmää ja samalla myös kapitalismin osittaista vakaantumista syövytetään näin eri puolilta: imperialististen valtojen välisten ristiriitojen ja selkkauksien puolelta; siirtomaiden taisteluun nousevien miljoonaisten joukkojen puolelta; emämaiden vallankumouksellisen proletariaatin puolelta; viimein koko maailman kumouksellisen liikkeen hegemonian, proletariaatin diktatuurin puolelta SSSR:ssä. Kansainvälinen vallankumous on kehitymässä.

Sitä vastaan kokoaa imperialismi voimiaan. Retkikunnat siirtomaita vastaan, uusi maailmansota, sotaretki SSSR:ää vastaan — ne asettaa imperialismi väijärjestykseen. Tämä tuo väistämättömästi mukanaan *kansainvälisen vallankumouksen kaikkien voimien valloilleen pääsyn ja kapitalismin kiertämättömän perikadon.*

III. Kommunistisen Internatsionaalen lopullinen päämäärä maailmankommunismi.

Lopullisena päämääränä, johon Kommunistinen Internatsionaale pyrkii, on *kommunismin maailmanjärjestelmän* pystyttäminen kapitalistisen maailmantalouden tilalle. Kommunistinen yhteiskunta, jota koko historiallisen kehityksen kulku on valmistanut, on ainoa ulospääsy ihmiskunnalle, sillä vain se hävittää kapitalistisen järjestelmän ristiriidat, jotka uhkaavat ihmiskunnan rappeuttaa ja viedä perikatoon.

Kommunistinen järjestelmä hävittää yhteiskunnan luokkajaon, s.o. rinnan tuotannollisen anarkian hävittämisen kanssa hävittää se kaikki riiston ja sorron lajit ja muodot. Taistelevien luokkien tilalle tulevat maailman yhtenäisen työtätekevän toverikunnan jäsenet. Ensi kerran historiassa ottaa ihmiskunta kohtalonsa omiin käsiinsä. Sen sijaan että ihmiskunta luokkien ja kansojen välisissä taisteluissa tuhoaisi lukemattomat määrät ihmiselämää ja rikkauksia, kohdistaa se kaiken tarmonsä taisteluun luonnonvoimia vastaan, oman kollektiivisen mahtinsa kehittämiseen ja kohottamiseen.

Hävitettyään tuotantovälineiden yksityisomistuksen, muutettuaan ne yhteiskunnalliseksi omaisuudeksi asettaa komunismin maailmanjärjestelmä maailmanmarkkinoiden ja kilpailun sokeiden voimien, yhteiskunnallisen tuotannon sokean kulun tilalle tuotannon tietois- sen ja suunnitelmallisen järjestämisen, joka pyrki tydyttämään nopeasti kasvavat yhteiskunnalliset tarpeet. Tuotannon anarkian ja kilpailun häviämisen mukana häviävät tuhoisat pulat ja sitäkin tuhoisammat sodat. Tuotantovoimien määrättömän tuhlauksen ja yhteiskunnan kouristuksellisen kehityksen vastakohdaksi asetetaan täällä yhteiskunnan kaikkien aineellisten varojen suunnitelmallinen käyttö ja kivuton taloudellinen kehitys tuotantovoimien rajattoman, siloisen ja nopean kehityksen pohjalla.

Yksityisomistuksen kumoaminen ja luokkien häviäminen poistaa ihmisten riistämisen toisten ihmisten puolelta. Työ lakkaa olemasta työtä luokkavihollisen hyväksi: se lakkaa olemasta ainoastaan elämisen keino

ja muuttuu ensimmäiseksi elämäntarpeeksi; häviää köyhyys, häviää taloudellinen eriarvoisuus ihmisten väliltä, orjuutettujen luokkien kurjuus, aineellisen elämän kurja taso yleensä; häviää ihmisten arvoastejärjestelmä työnjaossa, ja sen yhteydessä myöskin henkisen ja ruumiillisen työn ristiriita; viimein häviävät kaikki sukupuolien yhteiskunnallisen eriarvoisuuden jäljet. Samalla häviävät myöskin luokkavallan elimet, lähinnä valtiovalta. Kun se on luokkavallan olennoituuma, kuolee se sitä mukaa kuin luokat kuolevat. Sen mukana kuolevat vähitellen kaikki pakkosäännöt.

Luokkien häviämistä seuraa kaikkinaisen sivistysmonopoolin häviäminen. Kulttuuri tulee yhteiseksi omaisuudeksi, ja entiset luokkaideologiat väistyvät tieteellisen materialistisen maailmankatsomuksen tieltä. Tällaisen asiantilan vallitessa käy mahdottomaksi kaikkinaisen ihmisten valta toisten yli, ja avautuu valtavat alat kaikkien ihmiskuntaan sisältyvien kykyjen yhteiskunnalliselle valinnalle ja sopusointuiselle kehitymiselle.

Tuotantovoimien kasvulle ei täällä aseteta minkäänlaisia yhteiskunnallisia rajoja. Kommunistisessa yhteiskunnassa ei ole tuotantovälineiden yksityisomistusta, ei omahyötyisiä voittolaskelmia, ei keinotekoisesti ylläpidettyä suurten joukkojen tietämättömyyttä, ei niiden köyhyyttä, joka kapitalistisessa yhteiskunnassa pidättää teknillistä edistystä, eikä valtavan suurien tuottamattomien kulunkeja. Mahdollisimman tarkoituksenmukainen luonnonvoimien ja tuotannon luontope-
räisten edellytyksien käyttö maailman eri osissa; kaupungin ja maaseudun välisen vastakohtaisuuden hä-

viäminen, vastakohtaisuuden, joka on yhteydessä sen kanssa että maatalous jää alati jälle ja että sen tekniikan taso on alhainen; tieteen ja tekniikan, tutkimustyön ja sen käytännöllisen soveltamisen mahdollisimman täydellinen yhteen kytkeminen hyvin laajassa yhteiskunnallisessa mitassa; itse tieteellisen työn suunnitelmallinen järjestäminen; tilastollisen kirjaamisen ja talouden suunnitelmallisen säännöstelyn täydellisimpien menetelmien soveltaminen; koko järjestelmän erittäin voimakkaat sisäiset liikkeellepanevat voimat — nopeasti kasvavat yhteiskunnalliset tarpeet, — kaikki tämä takaa yhteiskunnallisen työn mahdollisimman suuren tuottavuisuuden ja vuorostaan vapauttaa inhimillistä energiaa tieteen ja taiteen valtavan kasvun hyväksi.

Maailman kommunistisen yhteiskunnan tuotantovoimien kehitys tekee mahdolliseksi koko ihmiskunnan suurten joukkojen hyvinvoinnin kohoamisen ja hyvin suuresti lyhentää sitä aikaa, minkä ihmiskunta käyttää aineelliseen tuotantoon, tekee siis mahdolliseksi historiassa ennen tuntemattoman kulttuurisen kukoistuksen. Tämä ensi kerran yhteenliittyneen, kaikki valtiolliset rajat hävittäneen ihmiskunnan uusi kulttuuri tulee, päinvastoin kuin kapitalismi, nojautumaan selviin ja avoimiin ihmisten keskinäisiin suhteisiin. Siksi hautaa se iäksi kaiken mystiikan, uskonnon, ennakkoluulot ja taikauskon ja antaa voimakkaan sysäyksen kaikki-voittavan tieteellisen tietoaamisen kehitykselle.

Tämä kommunismin *korkeampi* aste, jolloin kommunistinen yhteiskunta on jo kehittynyt omalla perustallaan, jolloin yhdessä ihmisten kaikinpuolisen kehi-

tyksen kanssa ovat valtavassa määrässä kasvaneet myöskin yhteiskunnalliset tuotantovoimat, jolloin yhteiskunta jo on kirjoittanut lippuunsa: "kultakin kykyjensä mukaan, kullekin tarpeidensa mukaan!" — edellyttää, historiallisena ennakkoehtonaan, kehityksensä alemman asteen, *sosialismin asteen*. Tässä kommunistinen yhteiskunta vasta astuu ulos kapitalistisesta yhteiskunnasta kantaen kaikissa suhteissa — taloudellisessa, siveellisessä ja henkisessä — sen vanhan yhteiskunnan syntymämerkkejä, jonka kohdusta se syntyy. Sosialismin tuotantovoimat eivät vielä ole kyllin kehittyneet taatakseen työn tuotteiden jaon tarpeiden mukaan: ne jaetaan työn mukaan. Työnjaosta, s.o. määrättyjen työtoimintojen kiinnittämisestä määrätuille henkilöryhmille ei vielä ole päästy, ja eritoten vielä ei ole pääpiirteissäänkään poistettu vastakohtaisuutta henkisen ja ruumiillisen työn väliltä. Vaikka luokat onkin hävitetty, on vielä olemassa yhteiskunnan vanhan luokkajaon jätteitä, ja siis myöskin proletariaatin valtiovallan, pakotuksen, oikeuden jätteitä. Jällellä on siis vissejä eriarvoisuuden jälkiä, jotka eivät vielä ole ennättäneet poistua. Eikä vielä ole tyyten hävitetty vastakohtaisuutta kaupungin ja maaseudun väliltä. Mutta mikään yhteiskunnallinen voima ei puolusta mitään näistä jätteistä eikä pidä niistä kiinni. Kun ne kytkeytyvät tuotantovoimien määrättyyn kehitystasoon, häviävät ne sitä mukaa kuin kapitalistisen järjestelmän kahleista vapautunut ihmiskunta nopeassa tahdissa alistaa luonnonvoimat palvelukseensa, kasvattaa itsensä kommunismin hengessä ja siirtyy sosialismista *täydelliseen kommunismiin*.

IV. Siirtymiskausi kapitalismista sosialismiin ja proletariaatin diktatuuri.

1. Siirtymiskausi ja vallan valloittaminen proletariaatin käsiin.

Kapitalistisen ja kommunistisen yhteiskunnan välillä on aikakausi, jona edellinen kumouksellisesti muuttuu jälkimäiseksi. Sitä vastaa myös poliittinen siirtymiskausi, jonka valtiona ei voi olla mikään muu kuin *proletariaatin vallankumouksellinen diktatuuri*. Siirtyminen imperialismin maailmandiktatuurista proletariaatin maailmandiktatuuriin käsittää proletariaatin pitkän taistelukauden, sen tappioiden ja voittojen aikakauden; kapitalististen suhteiden jatkuvan yleisen pulan ja sosialististen vallankumouksien kasvun kauden, s.o. proletariaatin porvaristoa vastaan käymien kansalaissotien kauden; kansallisten sotien ja siirtomaakapinain kauden, joista, vaikka itsessään eivät olekaan kumouksellisen proletariaatin sosialistisia liikkeitä, objektiivisesti tulee proletaarisen maailmanvallankumouksen oleellinen osa, mikäli ne horjuttavat imperialismin valta-asemaa; kauden, joka sisältää kapitalististen ja sosialististen yhteiskunta-taloudellisten järjestelmien samanaikaisen olemassaolon maailmantalouden sisällä, niiden "rauhallisten" suhteiden ja niiden aseellisen taistelun kauden; sosialististen neuvostovaltioiden liittojen muodostumiskauden, imperialististen valtioiden niitä vastaan käymien sotien kauden, niiden ja siirtomaakansojen yhä kiinteämmän yhteyden kauden j.n.e.

Taloudellisen ja poliittisen kehityksen epätasaisuus on kapitalismin ehdoton laki. Tämä epätasaisuus suurenee ja kärjistyy yhä enemmän imperialismin kaudella. Tästä seuraa, että proletariaatin kansainvälistä vallankumousta ei voida pitää yht'aikaisesti kaikkialla tapahtuvana kertakaikkisena tekona. Tästä seuraa, että sosialismin voitto on mahdollinen aluksi muutamissa, jopa yhdessäkin kapitalistisessa maassa erikseen otettuna. Mutta proletariaatin jokainen tällainen voitto laajentaa maailmanvallankumouksen tukipohjaa ja siis yhä enemmän kärjistää kapitalismin yleistä kriisiä. Näinollen kapitalistinen järjestelmä kokonaisuudessaan lähestyy lopullista perikatoaan. Finanssipääoman diktatuuri tuhoutuu, luovuttaa paikan proletariaatin diktatuurille.

Kun *porvarilliset* vallankumoukset merkitsivät vain jo kehkeytyneen ja taloudellisesti vallitsevan tuotantosuhteiden järjestelmän poliittista vapautumista, kun ne siirsivät vallan toisen riistäjäluokan käsistä toisen riistäjäluokan käsiin, niin *proletariaatin* vallankumous merkitsee proletariaatin väkivaltaista tunkeutumista porvarillisen yhteiskunnan omistussuhteiden alalle, riistäjäluokkien pakkoluovuttamista ja vallan siirtymistä luokalle, joka on asettanut tehtäväkseen yhteiskunnan taloudellisen perustuksen tyyten uudeksi rakentamisen ja kaiken riiston hävittämisen. Mutta kun porvarilliset vallankumoukset vasta vuossatojen kuluessa tekivät koko maailmassa lopun feodaalilylmystön poliittisesta vallasta, tuhoten tuon vallan useissa eri vallankumouksissa, niin proletariaatin kansainvälinen vallankumous, vaikka se ei olekaan kerta-

kaikkinen teko, vaan käsittää kokonaisen aikakauden, voi kuitenkin — eri maiden välillä vallitsevan kiinteämmän yhteyden vuoksi — ratkaista tehtävänsä lyhyemmässä ajassa. Vasta sitten, kun proletariaatti on täydelleen voittanut koko maailmassa ja kun sen maailmanvalta on lujittunut, vasta sitten seuraa sosialistisen maailmantalouden voimakkaan rakentamisen jatkuva aikakausi.

Vallan valtaaminen proletariaatin käsiin on edellytyksenä talouden sosialististen muotojen kasvulle ja proletariaatin kulttuuriselle kasvulle, proletariaatin joka muokkaa uudeksi oman luontonsa, kypsyy yhteiskunnan johtajaksi elämän kaikilla aloilla, vetää tähän muokausprosessiin muut luokat ja samalla luo pohjaa luokkien häviämislle yleensä.

Taistelussa proletariaatin diktatuurin puolesta ja sitten yhteiskuntajärjestelmän uudeksi muokkauksen puolesta järjestetään kartanoherrain ja kapitalistien liittoa vastaan *työväen ja talonpoikain liitto* työväen aatteellisen ja poliittisen hegemonian alla, liitto joka on proletariaatin diktatuurin perusta.

Luonteenomaista siirtymiskaudelle kokonaisuudessaan on riistäjien vastarinnan säälimätön kukistaminen, sosialistisen rakennustyön järjestäminen, ihmisten joukkomitassa uusiksi muokkaaminen sosialismin hengessä, luokkien vähitellen hävittäminen. Vasta sitä mukaa kuin nämä suuret historialliset tehtävät täytetään, alkaa siirtymiskauden yhteiskunta muuttua kommunistiseksi yhteiskunnaksi.

Maailman proletariaatin diktatuuri on näinollen välttämätön ja ratkaiseva ennakkoehto kapitalistisen maailmantalouden muuttumiselle sosialistiseksi taloudeksi. Tämä diktatuuri voi toteutua ainoastaan tuloksena sosialismin voitosta eri maissa taikka maaryhmissä, jolloin vasta muodostuneet proletaariset tasavallat solmivat liittoyhteyden jo olevien tasavaltojen kanssa, jolloin näiden liittoyhtymien verkko kasvaa sulkien piiriinsä myöskin imperialismin ikeestä vapautuvat siirtomaat, jolloin tällaisten tasavaltojen liitosta lopulta tulee *Maailman Sosialistisen Neuvostotasavaltojen Liitto*, joka toteuttaa ihmiskunnan yhteen liittämisen kansainvälisen, valtiovallaksi järjestyneen proletariaatin johdolla.

Vallan valtaaminen proletariaatin käsiin ei ole valmiin porvarillisen valtiokoneiston rauhallista "valtaamista" siten, että parlamentissa saadaan enemmistö. Porvaristo käyttää kaikkia väkivalta- ja terrorikeinoja suojellakseen ja lujittaakseen ryöstöomistustaan ja poliittista valta-asemaansa. Samoin kuin menneinä aikoina feodaalinen aatelisto, samoin ei porvaristokaan voi luovuttaa historiallista sijaansa ilman epätoivon vimmaista taistelua. Siksi porvariston väkivalta voidaan murtaa ainoastaan proletariaatin julmalla väkivallalla. Vallan valtaaminen proletariaatin käsiin on porvarillisen vallan väkivaltaista kukistamista, kapitalistisen valtiokoneiston (porvarillisen armeijan, poliisin, virkavaltaisen hierarkian, oikeuslaitoksen, parlamentin j.n.e.) *murskaamista* ja proletaarisen vallan *uusien elimien asettamista sen tilalle*, elimien jotka lähinnä ovat riistäjien kukistamisaseita.

2. Proletariaatin diktatuuri ja sen neuvostollinen muoto.

Proletaarisen valtiovallan tarkoituksenmukainen muoto, niinkuin on osoittanut Lokakuun vallankumouksen ja Unkarin vallankumouksen kokemus, joka mittaamattomasti on laajentanut v. 1871 Pariisin Kommuunin kokemusta, on *uusi valtiotyyppi*, joka periaatteellisesti eroaa porvarillisesta valtiosta paitsi luokkasisältönsä, myöskin sisäisen rakenteensa puolesta, nimittäin *neuvostovaltio*. Juuri tämä tyyppi, joka välittömästi kasvaa itse laajasta joukkoliikkeestä, turvaa joukkojen suurimman aktiivisuuden ja antaa siis varminnat taakeet lopullisesta voitosta.

Ollen demokratian ja nimenomaan *proletaarisen* demokratian korkein muoto on neuvostotyyppinen valtio jyrkästi vastakkainen *porvarilliselle* demokratialle, joka on porvarillisen diktatuurin naamioitu muoto. Proletariaatin neuvostovalta on proletariaatin diktatuuria, on yksinomaan proletariaatin luokkavaltaa. Päinvastoin kuin porvarillinen demokratia, tunnustaa se avoimesti luokkaluonteensa, avoimesti asettaa tehtäväkseen riistäjien nujertamisen väestön valtavan enemmistön etujen mukaisesti. Se ottaa luokkavihollisiltaan pois poliittiset oikeudet ja se voi, erikoisten historiallisesti kehittyneiden olojen vallitessa, lujittaakseen proletariaatin johtoasemaa antaa proletariaatille joukon väliaikaisia etuoikeuksia hajanaiseen pikkuporvarilliseen talonpoikaistoon verraten. Kun proletaarinen valtio riisuu aseista ja nujertaa luokkavihollisensa, niin se pitää tätä poliittisten oikeuksien pois ottamista

ja vapauden vussinlaista rajoittamista väliaikaisina taistelukeinoina riistäjiä vastaan näiden yrittäessä puolustaa tai palauttaa etuoikeuksiaan. Se kirjoittaa lippuunsa, että proletariaatti pitää vallan käsissään ei ikuistuttaakseen sitä, ei omista ryhmäeduistaan eikä ahtaasti ammatillisista eduista lähtien, vaan yhä enemmän liittääkseen maaseudun proletaarien ja puolproletaarien sekä työtätekevän talonpoikain takapajuiset ja hajanaiset joukot yhteen työväen edistyneimpien kerroksien kanssa, vähitellen ja järjestelmällisesti poistaen luokkajaon yleensä. Kun neuvostot ovat proletariaatin johdolla käyvän suurten joukkojen yhteenliittämisen ja järjestämisen kaikkikäsitettävänä muotona, vetävät ne samalla tosiasiallisesti taisteluun ja sosialismin rakennustyöhön hyvin suuret proletaarien, talonpoikain ja kaikkien työtätekevän joukot, vetävät nämä käytännössä valtion hallintatyöhön, nojautuvat kaikessa toiminnassaan työväenluokan joukkojärjestöihin, toteuttavat laajaa demokratiaa työtätekevien piirissä, ovat joukkoja verrattoman paljon lähempänä kuin mikään muu vallan muoto. Edustajien valitsemisoikeus, oikeus kutsua heidät pois, täytäntöön panevan ja lakeja laativan vallan yhdistäminen, vaalit tuotantoperiaatteen mukaan (tehtaista, verstaista j.n.e.), eikä alueperiaatteen mukaan, — kaikki tämä turvaa työväenluokalle ja sen johdon alla kulkeville työtätekevien suurille joukoille järjestelmällisen, alituisen ja aktiivisen osanoton kaikkiin yhteiskunnallisiin asioihin — taloudellisiin, yleispoliittisiin, sotilaallisiin ja valistusasioihin — ja samalla tekee jyrkäksi eron porvarillis-

parlamenttaarisen tasavallan ja proletariaatin neuvosto-diktatuurin välillä.

Porvarillinen demokratia, vaikka kansalaiset ovatkin muodollisesti tasa-arvoisia lain edessä, nojautuu räikeään luokkien eriarvoisuuteen aineellis-taloudellisella alalla. Kun porvarillinen demokratia jättää tyypin koskemattomaksi, puolustaa ja lujittaa kapitalistiluokan ja suurmaanomistajain monopoolia määrääviin tuotantovälineisiin, niin tällä muuttaa se muodollisen tasa-arvon lain edessä, demokraattiset oikeudet ja vapaudet, — joita käytännössä järjestelmällisesti rajoittaa — riistetyille luokille, lähinnä proletariaatille vain lainopilliseksi kuvitelmaksi ja siis joukkojen petämis- ja orjuuttamisvälineeksi. Kun n.k. demokratia on porvariston poliittisen vallan ilmaisija, niin on se sentähden kapitalistista demokratiaa. Kun neuvostovaltio ottaa riistäjäluokilta pois tuotantovälineet ja monopolisoi nämä tuotantovälineet työväenluokan käsiin hallitsevana luokkana, niin se lähinnä takaa työväenluokan ja yleensä työtätekevien oikeuksien *toteuttamisen* aineelliset *ehdot*, varaa työväenluokalle talot ja yhteiskunnalliset rakennukset, kirjapainot, kulkuvälineet j.n.e.

Yleispoliittisten oikeuksien alalla neuvostovaltio, ottamalla nämä oikeudet pois kansan vihollisilta ja riistäjiltä, ensikerran loppuun asti hävittää kansalaisten eriarvoisuuden, mikä riistojärjestelmien aikana pohjautuu sukupuolen, uskonnon ja kansallisuuden erilaisuuteen; se pystyttää tällä alalla sellaisen tasa-arvon, jollaista ei missään porvarillisessa maassa ole toteutettu; samalla proletariaatin diktatuuri tässäkin horju-

matta luo aineellista perustaa, joka todella tekee mahdolliseksi tämän tasa-arvon toteuttamisen: sellaisia ovat toimenpiteet, jotka vapauttavat naisen, edistävät entisten siirtomaiden teollistumista j.n.e.

Neuvostodemokratia on näin ollen proletaarista demokratiaa, työtätekevien joukkojen demokratiaa, demokratiaa riistäjiä vastaan.

Neuvostovaltio riisuu porvariston täydelleen aseista ja keskittää aseet proletariaatin käsiin; se on *aseistetun proletariaatin* valtio. Aseellisten voimien järjestäminen rakentuu siinä luokkaperiaatteelle, joka vastaa koko proletarisen diktatuurin järjestelmää ja turvaa johtavan osan teollisuusproletariatille. Tällainen vallankumoukselliseen kuriin nojautuva järjestys takaa samalla Punaisen armeijan ja laivaston soturien alituksen ja kiinteän yhteyden työtätekevien joukkojen kanssa, heidän osanottonsa maan hallintaan ja sosialismin rakentamistyöhön.

3. Proletariaatin diktatuuri ja pakkoluovuttajain pakkoluovuttaminen.

Voittoisa proletariaatti käyttää valloittamaansa valtaa *taloudellisen mullituksen vipuna*, s.o. vipuna kumouksellisesti muokattaessa kapitalismin omistussuhteita sosialistisen tuotantotavan suhteiksi. Tämän suuren taloudellisen kumouksen lähtökohtana on kartanoherrojen ja kapitalistien pakkoluovuttaminen, s.o. *porvariston monopolisen omistuksen muuttaminen proletarisen valtion omistukseksi.*

Tällä alalla esittää Kommunistinen Internatsionaale seuraavat proletarisen diktatuurin perustehtävät:

A. Teollisuus, liikenne, yhteyspalvelu.

a) Kaikkien yksityispääoman hallussa olevien suurteollisten laitoksien (tehtaat, kaivokset, sähköasemat) takavarikoiminen ja proletaarinen kansallistuttaminen, kaikkien valtion ja kuntain laitoksien siirtäminen neuvostojen käsiin.

b) Yksityiskapitalistisen rautatie-, auto- ja vesiliikenteen, kuin myös ilmaliikennevälineiden (kauppa- ja matkustaja-ilmalaivasto) takavarikoiminen ja proletaarinen kansallistuttaminen, valtion ja kuntain omistamien kaikkien kuljetusvälineiden siirtäminen neuvostojen käsiin.

c) Yksityiskapitalististen yhteysvälineiden (lennätin, puhelin, radio) takavarikoiminen ja proletaarinen kansallistuttaminen, valtion, kuntain y.m. yhteyspalvelun siirtäminen neuvostojen käsiin.

d) Työväen hallinnon järjestäminen teollisuuteen. Luotava valtiolliset hallintoelimet ammattiliittojen läheisesti osaa ottaessa tähän hallintotyöhön. Turvattava tehdaskomiteoille asiain vaatima osa.

e) Muutettava teollisuus tyydyttämään laajojen työväestöjen joukkojen tarpeita. Reorganisoitava teollisuuden ne alat, jotka tyydyttävät hallitsevien luokkien kulutuskysynnän (ylellisyyssesineet y.m.). Tehostettava niitä teollisuusaloja, jotka edistävät maatalouden kohoamista, jotta liitto talonpoikaiston kanssa lujittuisi, valtion talouksien nousu tulisi turvatuksi ja yleensä koko kansantalouden kehitysnopeus kiihtyisi.

B. Maatalous.

a) Kaikkien suurten maaomaisuuksien (niin yksityisten, kuin kirkon, luostarin y.m.) takavarikoiminen ja proletaarinen kansallistuttaminen kaupungissa ja maaseudulla, valtion ja kunnallisen maaomaisuuden, mukaan lukien myös metsät, maan uumenet, vedet j.n.e., siirtäminen neuvostojen käsiin, ja myöhemmin kaiken maan kansallistuttaminen.

b) Suurten maatilojen kaiken tuotannollisen omaisuuden, kuten rakennusten, koneiston ja muun kaluston, karjan, maataloustuotannon jalostamislaitoksien (suuret mýllyt, juusto- ja voimeijerit, kuivauslaitokset y.m.) takavarikoiminen.

c) Suurtilojen, erittäinkin sellaisten, joilla on mallitalouksien merkitys taikka suuri taloudellinen ominaispaine, siirtäminen proletaarisen diktatuurin elinten hallintaan, ja neuvostotalouksien järjestäminen.

d) Siirrettävä osa entisistä kartanoiden ja muista takavarikoiduista maista, erittäinkin siellä, missä talonpojat ovat näitä maita viljelleet vuokraperusteilla ja missä ne ovat olleet talonpoikaiston taloudellisen orjuuttamisen välikappaleena, talonpoikaiston (sen köyhien, ja osin keskivaraisten kerroksien) käyttöön. Sen, kuinka iso osa maista talonpoikaistolle luovutetaan, määrää taloudellinen tarkoituksenmukaisuus ja myös välttämättömyys neutralisoida talonpoikaisto ja voittaa se proletariaatin puolelle; tuo osa on ehdottomasti oleva erilainen erilaisista oloista riippuen.

e) Maan oston ja myynnin tyyten kieltäminen, jotta maa säilyisi talonpoikain käsissä ja estettäisiin tä-

män maan siirtyminen kapitalistien, maakeinottelijain y.m. käsiin. Päättävä taistelu tämän lain rikkojia vastaan.

f) Taistelu koronkiskontaa vastaan. Orjuuttavien sopimuksien kumoaminen. Velkojen poistaminen talonpoikaiston riistetyiltä kerroksilta. Köyhimpien talonpoikien vapauttaminen veroista j.n.e.

g) Valtion laajat toimenpiteet maatalouden tuotantovoimien kohottamiseksi; kehitettävä maatalouden sähköistämistä, traktorien rakentamista, kemiallisten lannoitusaineiden tuotantoa, jalostettujen siementen ja jalostetun karjan tuotantoa neuvostotiloilla, melioratiivisen maatalousluoton laajakantoinen järjestäminen j.n.e.

h) Maaseudun osuustoiminnan ja kollektiivisen tuotannon kaikkien muotojen (osuuskunnat, kommuunit y.m.) tukeminen ja rahastaminen. Järjestelmällisesti propagoitava talonpoikaiston osuustoiminnallista yhteenliittymistä (osuustoiminta myynnin, hankintojen ja luoton järjestämisen alalla) talonpoikaiston suurten joukkojen itsetoiminnan pohjalla, ja propagoitava siirtymistä maataloudellisen suurtuotannon muotoihin, mikä — suurtuotannon kiistämättömien teknillisten ja taloudellisten etujen vuoksi — helpottaa sekä suurimman välittömän taloudellisen hyödyn saantia että työtekevien talonpoikain laajimmille joukoille parhaiten soveltuvaa sosialismiin siirtymistapaa.

C. Kauppa ja luotto.

a) Yksityisten pankkien proletaarinen kansallistuttaminen (siirtäen proletaarisen valtion käsiin kaikki

kultavarat, arvopaperit, talletukset y.m.), ja valtion, kunnallisten y.m. pankkien siirtäminen proletaariseen valtion käsiin.

b) Kaiken pankkitoiminnan keskittäminen, kaikkien kansallistettujen suurpankkien alistaminen valtion keskuspankin alaisiksi.

c) Tukkukaupan ja suurten vähittäiskauppojen (tavaravarastot, elevaattorit, tavaratalot y.m.) kansallistuttaminen ja siirtäminen neuvostovaltion elinten käsiin.

d) Kaikin puolin edistettävä kulutusosuustoimintaa jakelukoneiston tärkeimpänä osana, säilyttämällä yhtenäisyys sen työssä ja turvaamalla suurten joukkojen itsetoiminnallinen osanotto sen rakentamiseen.

e) Ulkomaankaupan monopoli.

f) Julistettava mitättömäksi valtion velat ulkomaisille ja kotimaisille kapitalisteille.

D. Työnsuojelus, elämänotot ym.

a) Työpäivän lyhentäminen 7 tuntiin ja 6 tuntiin niillä aloilla, jotka ovat työntekijöille erikoisen vaarallisia. Työpäivän edelleen lyhentäminen ja siirtyminen 5 päiväiseen työviikkoon maissa, joissa tuotantovoimat ovat korkealle kehittyneet. Työpäivän säännöstely riippuen työn tuottavaisuuden kasvusta.

b) Naisväeltä kiellettävä yleensä yötyö ja työ erikoisen vaarallisilla aloilla. Kiellettävä lapsityö. Yli-työt kiellettävä.

c) Erittäinkin lyhennettävä työpäivä nuorisolle (alaikäisille, alle 18 vuotiaille pisin työpäivä 6 tuntia). Nuorison työn sosialistinen reorganisointi kytkemällä

aineellinen tuotanto yhteen yleisen ja poliittisen valistuksen kanssa.

d) Yhteiskunnallinen vakuutus kaikissa muodoissaan (invalidius, vanhuus, tapaturmat, työttömyys j.n.e.), vakuutettujen täydellisen itsehallinnon pohjalta, valtion kustannuksella (ja yrittäjien kustannuksella, mikäli yksityisiä yrityksiä vielä on säilynyt).

e) Laajamittaiset terveyshoidolliset toimenpiteet, maksuttoman lääkintäavun järjestäminen. Taisteilu yhteiskunnallisia tauteja vastaan (alkoholismi, sukupuolitaudit, tuberkuloosi).

f) Naisen yhteiskunnallinen kohottaminen miehen rinnalle lain edessä ja elämäntavoissa, avioliitto- ja perheoikeuden perinpohjainen uudistaminen, äitiyden tunnustaminen yhteiskunnalliseksi toiminnoksi, äitiyden ja lasten suojeleminen. Pantava alulle lasten ja nuorison yhteiskunnallinen hoito ja kasvatusta (lastenseimet, lastentarhat, lastenkodit j.n.e.). Perustettava laitoksia kotitalouden vähitellen keventämistä varten (yhteiskunnalliset keittiöt, pesulaitokset), suunnitelmallinen kulttuuritaistelu ideologiaa ja perinnäistapoja vastaan, jotka orjuuttavat naisen.

E. Asuntokysymys.

a) Suurten talokiinteistöjen takavarikoiminen.

b) Takavarikoitujen talojen luovuttaminen paikallisten neuvostojen hallintaan.

c) Työväen asuttaminen porvarillisiin kaupunginosiin.

d) Palatsien, suurten yksityisten ja yhteiskunnallisten rakennuksien jättäminen työväenjärjestöjen käytettäväksi.

e) Laajamittaisen asuntorakennusohjelman toteuttaminen.

F. Kansallisuus- ja siirtomaakysymys.

a) Kaikille kansakunnille rotuun katsomatta myönnettävä täydellinen itsemääräämisoikeus, s.o. itsemääräämisoikeus aina valtiolliseen eroamiseen saakka.

b) Kaikkien kapitalismista vapautuneiden kansojen sotavoimien ja taloudellisten voimien vapaaehtoinen yhteenliittyminen ja keskittäminen taistelua varten imperialismia vastaan ja sosialistisen talouden rakennustyötä varten.

c) Kaikinpuolinen ja päättävä taistelu kaikkia joltain kansallisuutta, kansakuntaa tai rotua vastaan suunnattuja rajoituksia ja puristusta vastaan. Kaikkien kansakuntien ja rotujen täydellinen tasa-arvoisuus.

d) Turvattava kapitalismista vapautuneiden kansakuntien kansallinen kulttuuri ja tuettava sitä neuvostovaltion kaikilla voimilla ja varoilla, johdonmukaisesti noudattaen proletaarista linjaa tämän kulttuurin sisällön kehittämisessä.

e) Kaikin puolin edistettävä entisten sorrettujen "alueiden", "rajamaakuntien" ja "siirtomaiden" taloudellista, poliittista ja kulttuurista kasvua niiden sosialistisen uudistamisen suuntaan, päämääränä vankan perustan luominen todellista ja täydellistä kansallista tasaveroisuutta varten.

f) Taistelu shovinismin, kansallisvihan, rotuennakkoluulojen ja feodaalisen ja kapitalistisen barbaarisuu-

den muiden ideologisten tuotteiden kaikkia jäännöksiä vastaan.

G. Ideologisen vaikutuksen välineet.

- a) Kirjapainojen kansallistuttaminen.
- b) Sanomalehti- ja kustannustoimen monopolisoiminen.
- c) suurten elokuvalaitoksien, teatterien y.m. kansallistuttaminen.
- d) Käytettävä kansallistutettuja "henkisen tuotannon" välineitä työtätekevien laajamittaiseen poliittiseen ja yleiseen valistamiseen sekä uuden sosialistisen kulttuurin rakentamiseen proletaariselle luokkaperustalle.

4. Proletaarisen diktatuurin talouspolitiikan perusteet.

Kaikkia näitä proletariaatin diktatuurin tehtäviä toteutettaessa on välttämättä pidettävä mielessä seuraavat seikat:

1) Maan yksityisomistuksen täydellistä kumoamista ja kaiken maan kansallistuttamista ei voida heti toteuttaa kehittyneimmissä kapitalistisissa maissa, joissa yksityisomistuksen periaate on ehtinyt syvälle juurtua talonpoikaiston laajojen kerroksien keskuudessa. Näissä maissa voidaan kaiken maan kansallistuttaminen suorittaa vain vähitellen, useiden siirtymistoimenpiteiden kautta.

2) Tuotannon kansallistuttamista ei saa, se on sääntö, ulottaa pieniin ja keskisuuriin talouksiin (ta-

lonpoikain, käsityöläisten, pienten ja keskisuurten kauppiaiden, pienteollisuuden harjoittajain y.m.s. talouksiin). Ensinnäkin siksi, että proletariaatti ei voi olla tekemättä tarkkaa eroa yksinkertaisen tavarantuottajan, joka voidaan ja joka pitää vähitellen vetää sosialistisen rakennustyön uomaan, työllään hankkiman omaisuuden ja kapitalistin riistämällä hankkiman omaisuuden välillä, jonka poistaminen on sosialistisen rakennustyön välttämätön ehto.

Toiseksi siksi, että vallan ottaneella proletariaatilla ei voi, varsinkaan diktatuurin ensi vaiheissa, olla riittävää määrää järjestäviä voimia kyetäkseen ei ainoastaan murskaamaan kapitalismin, vaan myöskin välittömästi järjestämään pienten ja keskisuurten yksilöllisten tuotantoyksikköjen yhteyden uudella, sosialistisella perustalla. Nämä pienet yksilölliset taloudet (lähinnä talonpoikaistaloudet) tullaan vasta vähitellen, järjestelmällisesti ja voimakkaasti tukemalla niiden kollektivisoitumisen kaikkia muotoja proletaarisen valtion puolelta, vetämään tuotannon ja jaon yleiseen sosialistiseen järjestykseen. Niiden talousmuodon väkivaltainen murtaminen ja niiden pakolla kollektivisoiminen veisi vain kielteisiin tuloksiin.

3) Kun ei ainoastaan siirtomaissa, puolsiirtomaissa ja taloudellisesti takapajuisissa maissa, joissa pikkuporvarilliset joukot muodostavat väestön valtavien enemmistön, vaan myöskin kapitalistisen maailmantalouden keskuksissa (Yhdysvallat, Saksa, ja vississä määrin myös Englanti) on olemassa huomattava määrä pieniä tuotantoyksikköjä (lähinnä talonpoikaistalou-

det, farmaritaloudet, käsityöläisten, pikkukauppiaiden y.m.s. taloudet), niin se tekee — kehityksen alkuasteilla — välttämättömäksi *taloudellisen yhteyden markkinamuotojen*, rahajärjestelmän j.n.e. jossain määrin säilyttämisen. Talousmuotojen erilaisuus (yhteiskunnallistutetusta suurteollisuudesta alkaen pientalonpojan ja käsityöläisen talouteen asti), jota pakostakin seuraa näiden erilaisten talousmuotojen taistelu; näitä talousmuotoja vastaava luokkien ja luokkaryhmien erilaisuus erilaisine taloudellisen toiminnan kiihokkeineen ja niiden erilaisten taloudellisten etujen taisteluneen; vihdoin se, että taloudellisen elämän kaikilla aloilla on järeällä porvarillisesta yhteiskunnasta perittyjä tottumuksia ja perinnäistapoja, joista ei voida heti vapautua, kaikki tämä vaatii proletariaatin taloudelliselta johdolta, että se oikein osaa — markkinasuhteiden pohjalla — kytkeä yhteen sosialistisen suurteollisuuden ja yksinkertaisten tavarantuottajain pientalouden, s.o. kytkeä niin, että taattaisiin johtava osa sosialistiselle teollisuudelle ja samalla talonpoikaistalouksien koko pääjoukon mahdollisimman nopea vaurastuminen. Senpätähden, mitä suurempi on hajanaisen pientalonpoikaisen työn ominaispaino maan koko taloudessa, sitä suurempi on markkinasuhteiden piiri, sitä pienempi välittömän suunnitelmallisen ohjauksen merkitys, sitä suuremmassa määrässä perustuu yleinen taloussuunnitelma vaistovaraisesti kehkeytyvien taloudellisten suhteiden ennakoarvioon. Päinvastoin, mitä pienempi on pientalouden ominaispaino, mitä merkitsevämpi on yhteiskunnallistetun työn osuus, mitä valtavampi on keskitettyjen ja yhteiskunnallistettujen tuo-

tantovälineiden määrä, sitä pienempi markkinasuhteiden piiri, sitä suurempi suunnitelman merkitys vaistovaraisuuteen verraten, sitä merkitsevämpiä ja laajemmalle ulottuvia ovat suunnitelmallisen ohjauksen menetelmät niin tuotannon alalla kuin jaonkin alalla.

Yhteiskunnallistetun suurtalouden teknilliset ja taloudelliset edut, talouden kaikkien tärkeimpien hallitsevien kukkuloiden (teollisuuden, liikenteen, suurten maatalouksien, pankkien j.n.e.) keskittäminen proletarisen valtion käsiin, talouden suunnitelmallinen ohjaus, koko valtiokoneiston voima (budjetti, verot, hallinnollinen lainsäädäntö ja lain säädäntö yleensä) vievät, kun proletariaatin diktatuurin puolelta ajetaan oikeaa luokkapolitiikkaa, s.o. kun oikein arvioidaan luokkasuhteet, siihen että alituisen ja järjestelmällisesti tungetaan pois yksityispääoman jätteitä ja myöskin uusia kapitalistisia ituja niin kaupungissa kuin maaseudullakin (suurtalonpojat, kulakit), ituja joita enemmän tai vähemmän vapaan kaupan ja markkinasuhteiden oloissa syntyy yksinkertaisten tavarantuottajain talouden kehityksen yhteydessä. Toisaalta, rinnan tämän kanssa käy talonpoikaistalouden pääjoukkojen (pientalouksien ja keskivarakkaiden talouksien) järjestelmällinen ohjaaminen kehittyvän sosialismin yleiseen systeemiin talonpoikaistalouden osuustoimintaan liittämisen ja kollektiivisten talousmuotojen kasvun kautta. Markkinasuhteisiin yhtyneet, ulkonäöltään kapitalistiset taloudellisen toiminnan muodot ja menetelmät (arvoissa laskeminen, työn maksaminen rahalla, kauppa, luotto ja pankit j.n.e.) ovat sosialistisen kumouksen väkivipuja, mikäli nämä vivut yhä li-

sääntyvässä määrässä palvelevat tyypiltään johdonmukaisesti sosialistisia laitoksia, s.o. talouden sosialistista sektoria.

Näin siis markkinasuhteet proletaarisen diktatuurin oloissa, neuvostovaltion ajaessa oikeaa politiikkaa, kantavat kehityksessään omaa perikatoaan: edistäessään yksityispääoman pois tunkemista, talonpoikaistalouden uudeksi muokkausta ja tuotantovälineiden jatkuvaa keskittymistä ja kertymistä proletaarisen valtion käsiin ne samalla edistävät *markkinasuhteiden poistamista yleensä*.

Siinä tapauksessa, että kapitalistit järjestävät sotilaallisen interventsionin ja pitkäaikaisen vastavallankumouksellisen sodan proletariaatin diktatuuria vastaan — mikä on todennäköistä —, täytyy taloudellisen johdon pitää lähtökohtanaan lähinnä proletaarisen diktatuurin puolustuksen etuja: tällöin saattaa käydä välttämättömäksi sotakommunistinen talouspolitiikka (*"sotakommunismi"*), joka ei ole mitään muuta kuin järkipäisyyden kulutuksen järjestämistä sotilaallisen puolustuksen tarkoituksessa samalla kun tiukemmin puristetaan kapitalistisia ryhmiä (takavarikot, pakko-otot j.n.e.), kun vapaa kauppa ja markkinasuhteet enemmän tai vähemmän täydellisesti poistetaan, kun räikeästi rikotaan pientuottajan yksilölliset taloudelliset kiihokkeet, mikä on yhteydessä maan tuotantovoimien alenemisen kanssa. Vaikka tämä "sotakommunismiin" politiikka rikkoo työväenluokalle vihamielisten väestökerroksien aineellisen perustan maan rajojen sisäpuolella, vaikka se takaa jo olevien varastojen järkipäisyyden jaon, vaikka se auttaa proletaarisen dikta-

tuurin sotilaallista taistelua ja siitä saa historiallisen perustelunsa, ei sitä kuitenkaan voida pitää proletariaatin diktatuurin "normaalin" talouspolitiikan järjestelmänä.

5. Proletariaatin diktatuuri ja luokat.

Proletariaatin diktatuuri on *proletariaatin luokkataistelun jatkamista uusissa oloissa*. Proletariaatin diktatuuri on tiukkaa taistelua, veristä ja veretöntä, väkivaltaista ja rauhallista, sotaista ja taloudellista, kasvatuksellista ja hallinnollista, vanhan yhteiskunnan voimia ja perinnäistapoja vastaan, ulkoisia kapitalistisia vihollisia vastaan, riistäjäluokkien jätteitä vastaan maan rajojen sisäpuolella, uuden porvariston ituja vastaan, joita syntyy vielä syrjäyttämättömän tavara tuotannon pohjalla.

Kansalaissodan päätyttyä jatkuu tiukka luokkataistelu uusissa muodoissa, lähinnä toisaalta vanhojen talousmuotojen jätteiden ja niiden uusien itujen, toisaalta sosialististen talousmuotojen välisenä taisteluna, ja tällöin taistelun muodot muuttuvat sosialistisen kehityksen eri vaiheissa, ja sen ensi vaiheissa saattaa tämä taistelu määräytyissä oloissa kärjistyäkin.

Proletariaatin politiikan muita luokkia ja yhteiskunnallisia ryhmiä kohtaan maan rajojen sisäpuolella määräävät proletariaatin diktatuurin alkuasteella seuraavat seikat:

1) *Suurporvaristo ja kartanoherrat*, näille uskolliset upseeriston osat, kenraalit ja korkeampi virkamiehistö ovat työväenluokan johdonmukaisia vihollisia, joita vastaan säälimätön taistelu on välttämätön. Näi-

den vussin osan järjestävien voimien käyttäminen on mahdollista, mutta yleensä vasta diktatuurin lujittamisen ja riistäjien kaikkien salaliittojen ja kapinain ratkaisevan kukistamisen jälkeen.

2) Porvarillisten perinnäistapojen alaisena kasvaneen, yläpäästään pääoman komentavaan koneistoon kiinteästi kytkeytyneen *teknillisen intelligenssin* suhteen täytyy proletariaatin, samalla kuin se siekailematomasti tukahuttaa proletariaatille vihamielisten intelligenssikerroksien jokaisen vastavallankumouksellisen esiintymisen, samalla ottaa huomioon, että on pakko käyttää tätä ammattitaitoista yhteiskunnallista voimaa sosialistisessa rakennustyössä, kaikin tavoin kannustuen puolueettomia ja eritoten työväen vallankumoukselle ystävällisiä ryhmiä. Kehitellessään koko yhteiskunnan mitassa käyvän sosialistisen, taloudellis-teknillisen ja kulttuurisen rakennustyön perspektiivejä täytyy proletariaatin järjestelmällisesti valloittaa teknillistä intelligenssiä puolelleen alistaen sen aatteellisen vaikutuksensa alaiseksi ja turvaten sen kiinteän yhteistyön uuden yhteiskunnan rakentamisessa.

3) *Talonpoikaiston* suhteen on kommunististen puolueiden tehtävänä, maatalousproletariaattiin nojautumalla, vetää puolelleen maaseudun kaikki riistetyt ja lyötekevät kerrokset. Tehden tarkan eron eri ryhmien välillä talonpoikaiston keskuudessa ja arvioiden niiden ominaispainon pitää proletariaatin kaikin tavoin tukea talonpoikaiston vähäväkisiä, puolproletaarisia kerroksia, luovuttamalla niille osan kartanoiden maista, keventämällä niiden taistelua koronkiskurin pääomaa vastaan j.n.e. Proletariaatin pitää, edelleen,

neutralisoida talonpoikaiston keskivarakkaat kerrokset ja säälimättömästi tukahuttaa pieninkin vastustus kartanoherrojen kanssa liittoilevan maalaisporvariston puolelta. Sikäli kuin diktatuuri lujittuu ja sosialistinen rakennustyö edistyy täytyy proletariaatin siirtyä neutralisoimispolitiikasta lujan liiton politiikkaan keskivarakkaiden talonpoikaisjoukkojen kanssa silti lainkaan asettumatta minkäänlaisen vallanjaon kannalle. Sillä proletariaatin diktatuuri ilmaisee toiselta puolen sen tosiasian, että vain teollisuustyöväki kykenee johtamaan koko työtätekevien joukkoa, toiselta puolen proletariaatin diktatuuri, ollen proletariaatin yksinvaltaa, on samalla erikoinen luokkaliiton muoto proletariaatin, työtätekevien etujoukon, ja työtätekevien luokkien ei-proletaaristen kerroksien tai niiden enemmistön välillä, liiton pääomaa vastaan, liiton jonka päämääränä on pääoman täydellinen kukistaminen, porvariston vastustuksen ja sen valtaan palaamispyrkimyksien täydellinen tukahuttaminen, liiton jonka päämääränä on sosialismin lopullinen luominen ja luojittaminen.

4) *Kaupunkien pikkuporvaristo*, joka alituisesti heilahtelee äärimäisestä mustasotnialaisuudesta aina myötätuntoon proletariaattia kohtaan, pitää niin ikään neutralisoida ja mahdollisuuksien mukaan voittaa proletariaatin puolelle. Tämä saavutetaan siten, että säilytetään sen pikku omaisuus, vissi taloudellisen vaihdon vapaus, hävitetään orjuuttava koronkiskurin luotto ja että sitä eri tavoin autetaan proletariaatin puolelta taistelussa kapitalistisen sorron kaikkia muotoja vastaan.

6. Joukkojärjestöt proletariaatin diktatuurin systeemissä.

Kaikkia näitä proletaarisen diktatuurin tehtäviä täytettäessä muuttuvat jyrkästi *joukkojärjestöjen*, lähinnä *työväenjärjestöjen tehtävät ja toiminnot*. Työväen joukkojärjestöt, joissa proletariaatin laajimmat kerrokset ensinnä järjestöllisesti tiivistyvät ja saavat kasvatuksena, *ammattiliitot (teollisuusliitot)* ovat kapitalismin vallitessa lakkotaistelun, ja sitten trustiutunutta pääomaa ja sen valtiota vastaan käytävän joukkotaistelun varsinaisia aseita. Proletariaatin diktatuurin aikana muuttuvat ne sen tärkeimmäksi voimavivuksi, sellaiseksi kommunismin kouluksi, joka vetää proletariaatin valtavat joukot tuotannon sosialistiseen hallintatyöhön, muuttuvat järjestöksi, joka välittömässä yhteydessä valtiokoneiston kaikkien osien kanssa, vaikuttaa sen kaikkiin työaloihin, puolustaa työväenluokan pitkäaikaisia ja jokapäiväisiä etuja, ja käy taistelua neuvostovaltion elinten byrokraattista turmeltumista vastaan. Ammattiliitot muuttuvat näinollen proletariaatin taloudellisten ja yleisvaltiollisten järjestöjen selkärangaksi, mikäli ne antavat johtavaa voimaa rakennustyötä varten, mikäli ne vetävät tähän työhön proletariaatin laajat kerrokset ja mikäli ne asettavat erikoiseksi tehtäväkseen taistelun virkavaltaisia vääristelyjä vastaan, joita väistämättömästi kasvaa proletariaatille vieraiden luokkavaikutuksien ja suurten joukkojen vielä riittämättömän kulttuurin maa-perästä.

Työväenluokan osuustoiminnallisista järjestöistä, joille kapitalismin oloissa — vastoin reformistisia haa-

veita — lankeaa suhteellisen vähäpätöinen osa ja jotka kapitalistisen järjestelmän yleisten olojen vaikutuksesta ja johtajiensa reformistisen politiikan seurauksena usein muuttuvat tuon kapitalistisen järjestelmän lisäkkeeksi, voi ja täytyy — proletariaatin diktatuurin aikana — tulla jakelukoneiston tärkeimpiä osia.

Vihdoin talonpoikaiston maataloudellinen osuustoiminta (myynti-, osto-, luotto- ja tuotannolliset osuuskunnat) — ehdolla että johto on kunnollinen, että käydään järjestelmällistä taistelua kapitalistisia aineksia vastaan ja että taataan todella laajojen, proletariaattia kannattavien työtätekevien joukkojen tehokas osanotto siihen — voi ja sen täytyy muuttua yhdeksi perustavista järjestömuodoista, jotka yhdistävät kaupungin ja maaseudun. Talonpoikaistalouksien osuustoiminnalliset yhtymät, jotka — mikäli olivat elinvoimaisia — kapitalismin oloissa enimmäkseen väistämättömästi itse muuttuivat kapitalistisiksi yrityksiksi, koska olivat riippuvaiset kapitalistisesta teollisuudesta, kapitalistisista pankeista, kapitalistisesta talouspiiristä yleensä ja koska niitä johtivat reformistit, maalaisporvaristo, jopa joskus kartanoherrat, kehittyvät proletaarisen diktatuurin oloissa toisenlaisten suhteiden järjestelmässä ja ovat riippuvaiset proletaarista teollisuudesta, proletarisista pankeista j.n.e. Kun proletariaatti ajaa oikeata politiikkaa, kun järjestelmällisesti käydään luokkataistelua kapitalistisia aineksia vastaan sekä osuusjärjestöjen ulko- että niiden sisäpuolella, kun sosialistinen teollisuus johtaa, tulee maataloudellisesta osuustoiminnasta yksi maaseudun sosialistisen uudistamisen, sen kollektivisoimisen tär-

keimmistä vipusimista. Tämä kaikki ei sulje pois sitä mahdollisuutta, että joissakin maissa sekä kulutus- että eritoten maataloudelliset osuustoiminnalliset yhtymät, porvariston ja sen sosialidemokraattisten asiamiesten johdolla, muodostuvat alkuaikoina vastavallankumouksellisen toiminnan ja työväenvallankumouksen taloudellisen rakennustyön jarrutuksen tukikohdiksi.

Kaikessa taistelu- ja rakennustyössä, jota suorittavat mitä erilaisimmat proletariaatin järjestöt, joiden pitää olla neuvostovaltion tosiasiallisina voimavipuina, sen yhdistäjinä työväenluokan kaikkien kerroksien suuriin joukkoihin, turvaa proletariaatti tahdon ja toiminnan yhtenäisyyden toteuttamalla tämän yhtenäisyyden *kommunistisen puolueen johtavan osan* kautta proletariaatin diktatuurin järjestelmässä.

Proletariaatin puolue nojautuu välittömästi ammatiliittoihin ja useihin muihin järjestöihin, jotka käsittelevät työväen suuret joukot, ja niiden kautta myös talonpoikaiston suuret joukot (neuvostot, osuuskunnat, kommunistinen nuorisoliitto y.m.), johtaen näiden viipujen välityksellä koko neuvostojärjestelmää. Proletariaatti voi täyttää uuden yhteiskunnan järjestäjän tehtävänsä ainoastaan silloin, kun kaikki joukkojärjestöt tinkimättä tukevat neuvostovaltaa, ainoastaan silloin kun luokkatahto on täysin yhtenäinen, ainoastaan silloin kun puolue johtaa.

7. Proletariaatin diktatuuri ja kulttuurivallankumous.

Tämä *uuden inhimillisen yhteiskunnan järjestäjän* tehtävä edellyttää itse proletariaatin *kulttuurista kyp-*

symistä, sitä että proletariaatti itse muokkaa uudeksi oman luontonsa, että se alituisen nostaa esiin yhä uusia ja uusia kaadereita, jotka osaavat käyttää tieteen, tekniikan ja hallinnan kaikkia apuneuvoja sosialismin ja uuden sosialistisen kulttuurin rakennustyössä.

Kun *porvarillinen* vallankumous feodalismia vastaan edellyttää, että itse feodaalisen yhteiskunnan uumenissa on jo olemassa uusi luokka, joka kulttuurisen kypsyytensä puolesta on hallitsevan luokan yläpuolella ja joka jo feodaalisen yhteiskunnan puitteissa johtaa taloudellista elämää, niin *proletaarinen* vallankumous kehittyy toisenlaisissa oloissa. Kun työväenluokka on kapitalistisessa yhteiskunnassa taloudellisesti riistetty, poliittisesti sorrettu ja *kulttuurisesti poljettu* luokka, niin se muokkaa uudeksi oman luontonsa vasta siirtymiskaudella, vasta *sen jälkeen kun on valtiiovallan valloittanut*, vasta murskaamalla porvarillisen sivistysmonopoolin ja valloittamalla kaiken tieteen, vasta suurenmoisen rakennustyön kokemuksen pohjalla. Kommunistisen tietoisuuden joukkomitassa syntymistä varten ja itse sosialismin asialle on välttämätön *ihmisten muuttuminen joukkomitassa*, mikä on mahdollinen ainoastaan käytännöllisessä liikkeessä, vallankumouksessa; vallankumous on siis välttämätön paitsi senvuoksi että millään muulla keinolla ei voida kukistaa *hallitsevaa* luokkaa, myöskin senvuoksi, että *kukistava* luokka voi vain vallankumouksessa puhdistua vanhan yhteiskunnan kaikesta roskasta ja tulla kykeneväksi uutta yhteiskuntaa luomaan.

Hävittäessään kapitalistiluokan yksinoikeuden tuotantovälineisiin, täytyy työväenluokan hävittää myöskin *porvarillinen yksinoikeus sivistykseen*, s.o. valloittaa kaikki koulut ylimpiin asti. Proletariaatin asialle erikoisen tärkeä tehtävä on *ammattimiesten* (spesialistien) valmentaminen työväenluokasta niin tuotannon alalle (insinöörit, teknikot, organisaattorit j.n.e.), kuin sotataidon, tieteen, taiteen y.m. aloille. Tämän tehtävän rinnalla on *proletaaristen joukkojen yleisen kulttuuritason* kohottamistehtävä, niiden poliittinen valistaminen, tietotason ja teknillisen ammattitaidon kohottaminen, totuttaminen yhteiskunnalliseen työhön ja hallintaan, taistelu porvarillisten ja pikkuporvarillisten ennakkoluulojen jätteitä vastaan j.n.e.

Vain sitä mukaa kuin proletariaatti asettaa omat edistyneimmät kerroksensa kaikille näille sosialistisen rakennustyön ja kulttuurin "komentosilloille", vain sitä mukaa kuin nämä kerrokset yhä enemmän kasvavat vetäen uusia ja yhä uusia luokan jäseniä kulttuurikumouksellisen muokkauksen prosessiin ja vähitellen poistaa itse luokan sisällä jaon "edistyneisiin" ja "takapajuisiin" proletariaatin kerroksiin, luodaan samalla sekä voitokkaan sosialistisen rakennustyön tae että tae byrokraattista mätänemistä ja luokkatunnon menettämistä vastaan.

Mutta vallankumouksen prosessissa muokkaa proletariaatti uudeksi paitsi oman luontonsa, myöskin *muiden luokkien*, lähinnä kaupungin ja maaseudun lukuisain pikkuporvarillisten kerroksien, eritoten talonpoikaiston työtätekevien kerroksien luonnon. Saattaessaan laajat joukot osallisiksi kulttuurikumoukseen, ve-

täessään ne sosialistisen rakennustyön prosessiin, liittäessään ne yhteen ja kommunistisesti valistaessaan niitä kaikin käytettävissään olevin keinoin, käydessään päättävää taistelua kaikkia proletaarivastaisia ja ryhmäkuntaisia ideologioita vastaan, erikoisen sitkeästi ja järjestelmällisesti poistaessaan maaseudun yleistä ja kulttuurista takapajuisuutta työväenluokka samalla valmistelee — talouden kollektiivisten muotojen kasvun pohjalla — *yhteiskunnan luokkajaon poistamista*.

Kulttuurivallankumouksen — joka käsittää suuret joukot — tehtävien joukossa on erikoinen sijansa taistelulla kansojen ooppiumia, *uskontoa* vastaan, taistelulla jota on käytävä järjestelmällisesti ja järkähtämättä. Proletaarisen vallan pitää poistaa kaikki valtion avustus kirkolle, joka on hallitsevien luokkien asioimisto, pitää poistaa kaikki kirkon sekaantuminen valtiollisesti järjestettyyn valistus- ja kasvatustoimintaan sekä säälimättömästi tukahuttaa kirkollisten järjestöjen vastavallankumouksellinen toiminta. Vaikka proletaarinen valta sallii uskon vapauden ja poistaa aikaisemmin vallitsevana olleen uskonnon etuoikeutetun aseman, harjoittaa se samalla kaikin käytettävissään olevin keinoin propagandaa uskontoa vastaan ja rakentaa kaiken kasvatus- ja valistustyön tieteellisen materialistisen maailmankatsomuksen pohjalle.

8. Taistelu proletariaatin maailmandiktatuurin puolesta ja vallankumouksien päätyypit.

Proletariaatin kansainvälinen vallankumous muodostuu eriaikaisista ja erilaisista prosesseista: puhtaasti proletaarisista vallankumouksista; tyyppikään

porvarillis-demokraattisista vallankumouksista, jotka kasvavat proletariaatin vallankumouksiksi; kansallisista vapaussodista; siirtomaavallankumouksista. Vasta *lopputuloksena* vie kumouksellinen prosessi *proletariaatin maailmandiktatuuriin*.

Imperialistisena kautena kärjistynyt kapitalismin kehityksen epätasaisuus on aiheuttanut kapitalismin tyyppien erilaisuuden, sen erilaiset kypsyysasteet eri maissa, vallankumouksellisen prosessin erilaiset ja erikoiset ehdot. Nämä seikat tekevät historiallisesti aivan väistämättömiksi *proletariaatin valtaan tulon erilaiset tiet ja tempot*, tekevät useissa maissa välttämättömiksi vissinlaiset siirtymisasteet, jotka vievät proletariaatin diktatuuriin, ja sitten myöskin *rakentuvan sosialismin erilaiset muodot eri maissa*.

Proletariaatin diktatuurin siirtymisen erilaiset ehdot ja tiet eri maissa voidaan kaavallisesti johtaa kolmeen perustyyppiin.

Korkean kapitalismin maat (Yhdysvallat, Saksa, Englanti y.m.), joissa tuotantovoimat ovat valtavan suuret, joissa tuotanto on korkeaan mittaan keskittynyt ja pientalouden merkitys suhteellisen vähäinen, joissa porvarillis-demokraattinen valtiojärjestelmä on jo kauan sitten kehkeytynyt. Näissä maissa on ohjelman perusvaatimuksena poliittisella alalla suoraan siirtyminen proletariaatin diktatuuriin. Talouden alalla on luonteenomaisinta: kaiken suurtuotannon pakko-luovuttaminen; valtion neuvostotalouksien järjestäminen huomattavassa määrässä ja päinvastoin suhteellisen vähäisen maamäärän luovuttaminen talonpoikaistolle; vaistovaraisten markkinasuhteiden verraten vä-

häinen piiri; yleensä sosialistisen kehityksen ja erikoiden talonpoikaistalouden kollektivisoinnin nopea tahti.

Kapitalistisen kehityksen *keskitason* maat (Espanja, Portugali, Puola, Unkari, Balkanin maat y.m.), joiden maataloudessa puolfeodaalisten suhteiden huomattavia jätteitä, joilla on vissi minimimäärä sosialistiseen rakennustyöhön välttämättömiä aineellisia edellytyksiä, joissa porvarillis-demokraattinen kehitys on vielä epätäydellinen. Toisissa näistä maista on mahdollinen porvarillis-demokraattisen vallankumouksen enemmän tai vähemmän nopea kasvaminen sosialistiseksi vallankumoukseksi; toisissa proletaaristen vallankumouksien tyypit, mutta niillä suuri määrä luonteeltaan porvarillis-demokraattisia tehtäviä. Näissä maissa voisi käydä niin, että proletariaatin diktatuuri ei toteutu heti, vaan vasta siirryttäessä proletariaatin ja talonpoikaiston demokraattisesta diktatuurista proletariaatin sosialistiseen diktatuuriin; siellä missä vallankumous kehittyy välittömästi proletaarisena vallankumouksena, siellä edellyttää se sitä että proletariaatti johtaa laajoja talonpoikaisia agraariliikkeitä; agraarivallankumous näyttelee yleensä hyvin suurta, toisinaan aivan ratkaisevaa osaa; suurten maaomaisuuksien pakkoluvuttamisprosessissa jää huomattava osa takavarikoidusta maasta talonpoikaiston käyttöön; markkinasuhteiden piiri proletariaatin voiton jälkeen huomattava; talonpoikaiston osuustoimintaan liittämistehtävä ja sitten myös sen tuotannollinen yhteenliittäminen ottaa suuren tilan sosialistisen rakennustyön muiden tehtävien joukossa. Sosialistisen rakennustyön tempo suhteellisen hidas.

Siirto- ja puolsiirtomaat (Kiina, Intia y.m.) sekä *riippuvassa asemassa* olevat maat (Argentina, Brasilia y.m.), joissa teollisuuden vissejä alkuituja, joskus aika kehittyneitäkin teollisuutta, joka kuitenkin useimmissa tapauksissa on riittämätön itsenäiseen sosialistiseen rakennustyöhön, maat joissa vallitsevina ovat keskiaikaiset feodaaliset suhteet eli "aasialaisen tuotantotavan" suhteet niin maan taloudessa kuin sen poliittisessa päällysrakenteessakin, ja joissa vihdoinkin ulkomaisten imperialististen ryhmien käsiin ovat keskittyneet tärkeimmät teollisuus-, kauppa- ja pankkilaitokset, tärkeimmät kulkuvälineet, suuret maatilukset ja plantaatit j.n.e. Keskeisin merkitys näissä maissa on taistelulla feodalismia vastaan, esikapitalistisia riistomuu- toja vastaan ja johdonmukaisesti suoritettavalla talonpoikaiston agraarivallankumouksella toiselta puolen, taistelulla ulkomaista imperialismia vastaan kansallisen riippumattomuuden puolesta toiselta puolen. Siirtyminen proletariaatin diktatuuriin on näissä maissa mahdollinen vain useiden valmentavien asteiden kautta, tuloksena kokonaisesta aikajaksosta, jona porvarillisdemokraattinen vallankumous kasvaa sosialistiseksi vallankumoukseksi, ja menestyksellinen sosialistinen rakennustyö on — useimmissa tapauksissa — mahdollinen vain ehdolla että saadaan suoranaista tukea proletariaatin diktatuurin maiden puolelta.

Vieläkin takapajuisemmissa maissa (esimerkiksi Afrikan eräissä osissa), joissa tuskin lainkaan on taikka ei ollenkaan ole palkkatyöväkeä, joissa väestön enemmistö elää heimoasteella ja joissa vielä on säilynyt alkuperäisten sukumuotojen jätteitä, joista miltei

tyyten puuttuu kansallinen porvaristo ja joissa ulkomainen imperialismi näyttelee lähinnä sotilaallisen valtaajan osaa, joka ottaa pois maat, — näissä maissa on keskeisin merkitys taistelulla kansallisen vapautuksen puolesta. Kansallinen kapina ja sen voitto voi näissä maissa avata tien kehitykselle sosialismiin lainkaan kulkematta kapitalismin vaiheen kautta, jos proletaarisen diktatuurin maat todella antavat niille voimakasta apua.

Aikakautena, jona kehittyneissä kapitalistisissa maissa työntyy päiväjärjestykseen vallan valloittamisen proletariaatin käsiin, jolloin jo on olemassa proletariaatin diktatuuri SSSR:ssä, diktatuuri joka on yleismaailmallinen tekijä, voivat siirto- ja puolsiirtomaiden vapausliikkeet, jotka aiheutuvat maailman kapitalismin tunkeutumisesta niihin, huolimatta yhteiskunnallisten suhteiden kypsymättömyydestä näissä maissa erikseen otettuina, johtaa niiden *sosialistiseen kehitykseen, kun ne saavat apua ja tukea proletaarisen diktatuurin ja yleensä kansainvälisen työväenliikkeen puolelta.*

9. Taistelu proletariaatin maailmandiktatuurin puolesta ja siirtomaavallankumoukset.

Vallankumouksen erikoiset ehdot tärkeimmissä siirto- ja puolsiirtomaissa, väistämätön pitkä taistelu-kausi proletariaatin ja talonpoikaiston demokraattisen diktatuurin puolesta ja tämän diktatuurin proletariaatin diktatuuriksi kasvamisen puolesta, sekä lopuksi kansallisten tekijöiden ratkaiseva merkitys asettavat näiden maiden kommunistisille puolueille sarjan *erikoisia* tehtäviä, jotka ovat proletariaatin diktatuurin yle-

siin tehtäviin valmentavana asteena. Tärkeimpinä näistä erikoisista tehtävistä pitää Kommunistinen Internatsionaale seuraavia tehtäviä:

1) Ulkomaisen imperialismin vallan, feodaalien ja kartanoherrain virkavallan kukistaminen.

2) Proletariaatin ja talonpoikaiston demokraattisen diktatuurin pystyttäminen neuvostojen pohjalla.

3) Täydellinen kansallinen riippumattomuus ja valtiollinen yhdistyminen.

4) Valtiovelkojen mitättömiksi julistaminen.

5) Imperialisteille kuuluvien suurten liikeyrityksien (teollisten, liikenne-, pankki- y.m. yrityksien) kansallistuttaminen.

6) Kartanoherrain, kirkon ja luostarin maiden takavarikoiminen. Kaiken maan kansallistuttaminen.

7) 8 tunnin työpäivän toteuttaminen.

8) Työläis-talonpoikaisen vallankumousarmeijan järjestäminen.

Sitä mukaa kuin myöhempi taistelu kehittyy ja syvenee (porvariston sabotaasi, näille porvariston kerroksille kuuluvien yritysten takavarikoiminen, mikä väistämättömästi kasvaa suurteollisuuden kansallistuttamiseksi) niissä siirto- ja puolsiirtomaissa, joissa proletariaatti näyttelee johtajan ja hegemonin osaa, sitä mukaa tulee johdonmukainen porvarillis-demokraattinen vallankumous kasvamaan proletariaatin vallankumoukseksi. Niissä siirtomaissa, joissa proletariaattia ei ole, täytyy imperialistien vallan kumoamisen merkitä kansallisten (talonpoikaisten) neuvostojen vallan järjestämistä, ulkolaisten tuotantolaitoksien ja maiden takavarikoimista ja niiden siirtämistä valtion käsiin.

Taistelun kannalta imperialismia vastaan ja vallan valloittamisen kannalta työväenluokan käsiin on siirto-maavallankumouksilla ja kansallisilla vapausliikkeillä valtavan suuri merkitys. Siirto- ja puolisiirtomailla on siirtymiskaudella merkitystä myöskin siksi, että suhteessa teollisuusmaihiin, jotka ovat *maailman kaupunki*, ovat ne *maailman maaseutu*, ja kysymys sosialistisen maailmantalouden järjestämisestä, teollisuuden oikein kytkemisestä maatalouteen on huomattavassa määrässä kysymys suhteesta imperialismiin entisiin siirtomaihin. *Veljellinen taisteluliitto siirtomaiden raatajajoukkojen kanssa on senvuoksi yksi maailman teollisuusproletariaatin tärkeimmistä tehtävistä, proletariaatin, joka on hegemoni ja johtaja taistelussa imperialismia vastaan.*

Siten maailmanvallankumouksen kulku, nostattaessaan emämaiden työväen taisteluun proletariaatin diktatuurin puolesta, nostattaa myöskin siirtomaiden sadat miljoonat työläiset ja talonpojat taisteluun ulkomaista imperialismia vastaan. Kun on olemassa sosialismin keskuksia neuvostotasavaltojen muodossa, kun näiden taloudellinen voima alati kasvaa, niin imperialismilta lohjenneet siirtomaat taloudellisesti lähentyvät ja vähitellen yhtyvät maailman sosialismin teollisten kehtojen kanssa, tulevat vedetyiksi sosialistisen rakennustyön uomaan sivuuttaen kapitalismin myöhemmän kehitysvaiheen, vaiheen jona kapitalismi on vallitsevana järjestelmänä, ja saavat nopean taloudellisen ja kulttuurisen edistyksen mahdollisuuden. Valtiollisesti ryhmittyen proletaarisen diktatuurin keskuk-sien ympärille liittyvät takapajuisten entisten siirto-

maiden talonpoikaisneuvostot sekä työväen ja talonpoikain neuvostot entisissä kehittyneemmissä siirtomaissa yhä kasvavan neuvostotasavaltojen liiton yleiseen järjestelmään ja samalla siis proletariaatin maailmandiktatuuriin järjestelmään.

Sosialismin kehitys uutena tuotantotapana saa yleismaailmallisen valtavuutensa.

V. Proletariaatin diktatuuri SSSR:ssä ja kansainvälinen sosialistinen vallankumous.

1. Sosialismin rakentaminen SSSR:ssä ja luokkataistelu.

Kapitalistisen järjestelmän syvän pulan selvimpänä ilmauksena on maailmantalouden lohkeaminen kapitalismin maihin ja rakentuvan sosialismin maihin. Proletariaatin diktatuurin sisäinen lujittuminen SSSR:ssä, sosialistisen rakennustyön saavutukset, SSSR:n vaikutuksen ja arvovallan kasvaminen proletaaristen joukkojen ja sorrettujen siirtomaakansojen keskuudessa merkitsevät senvuoksi *kansainvälisen sosialistisen vallankumouksen* jatkumista, vahvistumista ja paisumista.

Kun neuvostotasavaltojen työväellä oli omassa maassaan riittävästi välttämättömiä aineellisia edellytyksiä paitsi kartanoherrojen ja porvariston kukistamiseen, myöskin täydellisen sosialismin rakentamista varten, niin se kansainvälisen proletariaatin avustamana sankarillisesti torjui sisäisen ja ulkoisen vastavallankumouksen aseellisten voimien hyökkäyksen, on

lujittanut liittonsa talonpoikaiston pääjoukon kanssa ja saavuttanut suuria tuloksia sosialistisen rakennustyön alalla.

Proletaarisen sosialistisen teollisuuden sellainen yhteys talonpoikaisten pientalouden kanssa, joka takaa sekä maatalouden tuotantovoimien kasvun että sosialistisen teollisuuden johtavan osan; tämän teollisuuden liitto maatalouden kanssa sen sijaan kun se kapitalistisena tyydyttää loisloukkien tuottamatonta kulutusta; tuotantoa ei harjoiteta kapitalistisen voiton takia, vaan joukkotarpeiden tyydyttämisen vuoksi näiden nopeasti kasvaessa, mikä viime kädessä suuresti kiihdyttää koko tuotantoprosessia; vihdoinkin, talouden hallitsevien kukkoloiden pitkälle menevä keskittäminen proletaarisen valtion käsiin, yhä lisääntyvät suunnitelmallisen ohjauksen ainekset ja tähän liittyvä taloudellinen säästö sekä tuotantovälineiden tarkoituksenmukaisiin jako, — kaikki tämä on tehnyt proletariaatille mahdolliseksi nopean kulun eteenpäin sosialistisen rakennustyön tiellä.

Kohottaessaan koko kansantalouden tuotantovoimia, horjumatta pitäessään suuntana SSSR:n teollistamista, jonka nopean tahdin määrää koko kansainvälinen ja sisäinen tilanne, SSSR:n proletariaatti, huolimatta järjestelmällisesti toistuvista finanssi- ja taloudellisen boikotin yrittäistä kapitalististen valtojen puolelta, samalla kohottaa kansantalouden yhteiskunnallistetun (sosialistisen) sektorin ominaispainoa niin koko maan tuotantovälineiden alalla kuin myös maan kokonaistuotannon ja yleisen tavaravaihdon alalla. Valtion sosialistinen teollisuus, kulkulaitos ja pankki-

järjestelmä vetää näin valtion kaupan ja nopeasti kasvavan osuustoiminnan välitysvipujen kautta, kun maa on kansallistettu ja maan teollistaminen edistyy, yhä enemmän ja enemmän mukaansa talonpoikain pienet ja kääpiötaloudet.

Erikoisesti maatalouden alalla käy tuotantovoimien nousu sellaisissa oloissa, jotka rajottavat talonpoikaiston erilaistumista (maan kansallistuttaminen ja siis maapalstojen oston ja myynnin kieltö, jyrkästi ylenevä verotus, köyhän ja keskivarakkaan väen osuustoiminnan ja köyhien ja keskivarakkaiden joukkojen tuotannollisten yhtymien finanssiointi, lainsäädäntö palkkatyöstä, useiden poliittisten ja yhteiskunnallisten oikeuksien poistaminen kulakeilta, erikoinen köyhän väen järjestö j.n.e.). Mutta sikäli kuin sosialistisen teollisuuden tuotantovoimat eivät vielä ole kasvaneet niin suuriksi, että laajassa mitassa voitaisiin antaa maataloudelle uusi teknillinen perusta ja siten nyt heti suorittaa nopeasti talonpoikaistalouksien tuotannollinen yhdistäminen suuriksi yhteiskunnallisiksi talouksiksi (kollektiivisiksi talouksiksi) sikäli kasvaa jossain määrin myös kulakkiaines, joka rakentelee taloudellista, ja sitten myös poliittista liittoa n.k. "uuden porvariston" aineksien kanssa.

Kun SSSR:n proletariaatilla on käsissään talouden määräävät hallitsevat kukkulat; kun se järjestelmällisesti tunkee pois yksityispääoman jätteitä kaupungeissa, pääoman jonka osuus on "uuden talouspolitiikan" viime aikojen kuluessa tavattoman jyrkästi laskenut; kun se kaikilta puolilta asettaa rajoja maaseudun riistäjäkerroksille, joita tavara- ja rahasuhte-

den pohjalla kasvaa; kun se tukee neuvostotalouksia maaseudulla ja yhä enemmän rakentaa uusia; kun se vetää yksinkertaisten tavarantuottaja-talonpoikain pääjoukot neuvostollisen talousjärjestyksen yleiseen systeemiin ja siis sosialistiseen rakennustyöhön nopeasti edistyvän osuustoiminnan kautta, jonka kasvu proletarisen diktatuurin oloissa ja sosialistisen teollisuuden taloudellisesti johtaessa on yhtä kuin sosialismin kehitys; kun se siirtyy jälleenrakentamis-prosesista maan koko tuotanto-teknillisen perustan laajennettuun uusintamiseen, — niin se asettaa itselleen suurpääoman rakentamistehtävän ja alkaa jo toteuttaa sitä (yleensä tuotantovälineiden tuotanto, erikseen raskas teollisuus ja sähköistäminen), ja myynti-, osto- ja luotto-osuustoiminnan jatkuvan kehittämisen rinnalla — talonpoikaiston välittömän tuotannolliseen ja samalla yhä enemmän joukottain osuustoimintaan liittämistehtävän kollektivismiin pohjalla, mikä vaatii vankkaa aineellista tukea proletarisen valtion puolelta.

Kun sosialismi näinollen jo on ratkaiseva taloudellinen voima, joka pääpiirteissään määrää talouden koko kehityksen SSSR:ssä, niin se samalla ottaa kehityksessään pitkiä askeleita järjestelmällisesti voittaen vaikeudet, jotka johtuvat maan pikkuporvarillisesta luonteesta ja ovat yhteydessä luokkaristiriitojen tilapäisen kärjistymisen aikojen kanssa.

Kun on pakko varustaa teollisuus uudella koneistolla, kun on pakko suorittaa suurmittaista pääoman rakennustyötä, niin se ei voi olla aiheuttamatta useita suuria vaikeuksia sosialistisen kehityksen tielle, vai-

keuksia joille pohjimmaisen selvityksen antaa maan teknillis-taloudellinen takapajuisuus ja rappeutuminen imperialistisen sodan ja kansalaissodan vuosina. Tästä huolimatta työväenluokan ja laajojen työtätekevien joukkojen elintaso kuitenkin lakkaamatta kohoaa, ja teollisuuden sosialistisen järkiperaistytämisen ja tieteellisen järjestämisen yhteydessä otetaan vähitellen käytäntöön 7 tunnin työpäivä, mikä avaa työolojen ja työväenluokan elämän jatkuvan paranemisen perspektiivin.

SSSR:n taloudellisen vaurastumisen ja sosialistisen sektorin ominaispainon yhtäjaksoisen lisääntymisen pohjalla, nojautuen maaseudulla köyhään väkeen ja lujassa liitossa talonpoikaiston pääjoukon, keskivarakkaan kanssa, hetkeksikään pysäyttämättä taistelua kulakkeja vastaan, vetää kumoustaisteluissa karaistuneen kommunistisen puolueen johdolla yhdistynyt työväenluokka sosialistiseen rakennustyöhön yhä laajemmat kymmenien miljoonien työtätekevien joukot. Pääasiallisina keinoina tässä ovat: laajojen joukkojärjestöjen kehittäminen (puolue johtavana voimana, ammattiliitot koko proletarisen diktatuurin selkärankana, kommunistinen nuorisoliitto, kaikki osuustoiminta, työläis- ja talonpoikaisnaisten järjestöt, erilaiset n.s. "vapaaehtoiset yhdistykset", työläis- ja talonpoikaiskirjeenvaihtajien järjestöt, urheilujärjestöt, tieteelliset ja valistusjärjestöt), joukkojen aloitteellisuuden kaikinpuolinen kannatus, yhä uusien työläiskerroksien nostaminen johtaville paikoille talouden ja hallinnon kaikilla tasoilla. Keskeymätön joukkojen vetäminen sosialistisen rakennustyön prosessiin, koko valtiollisen

ja taloudellisen, ammatillisen ja puoluekoneiston verestäminen yhä uusilla ja uusilla työntekijöillä proletarienin joukosta, uusien sosialististen kaaderien valmentaminen korkeammassa oppilaitoksissa, erikoiskursseilla y.m. rakennustyön kaikille aloille työläisistä yleensä ja työläisnuorisosta erikoisesti, — nämä ovat pääasiallisimmat takeet proletariaatin välittömästi hallitsevan johtokerroksen virkavaltaista luutumista tai yhteiskunnallista turmeltumista vastaan.

2. SSSR:n merkitys ja sen kansainväliset kumoukselliset velvollisuudet.

Lyötyään Venäjän imperialismiin ja vapautettuaan kaikki tsaarin valtakunnan entiset siirtomaat ja sorrettut kansat, järjestelmällisesti luomalla vankkaa³ perustaa niiden kulttuuriselle ja valtiolliselle kehitykselle niiden alueita teollistamalla, vahvistamalla Liiton perustuslaissa autonomisten alueiden, autonomisten tasavaltojen ja liittotasavaltojen oikeudellisen aseman ja täydellisesti toteuttamalla kansojen itsemääräämisoikeuden turvaa proletariaatin diktatuuri SSSR:ssä ei ainoastaan muodollisen, vaan myöskin tosiasiallisen tasa-arvoisuuden Liiton eri kansallisuuksille.

Kun SSSR on proletariaatin diktatuurin ja rakentuvan sosialismin maa, työväenluokan suurenmoisten voittojen maa, työväen ja talonpoikain liiton maa, uuden, marxismin lipun alla kulkevan kulttuurin maa, tulee siitä ehdottomasti kaikkien sorrettujen luokkien yleismaailmallisen liikkeen tukikohta, kansainvälisen vallankumouksen kehto, maailmanhistorian suurin tekijä. SSSR:stä saa maailman proletariaatti ensi ker-

ran todella oman isänmansa, siirtomaiden liikehtimisille tulee siitä suurin vetovoimakeskus.

SSSR on näinollen kapitalismin yleisen pulan oloissa hyvin tärkeä tekijä ei ainoastaan siksi, että se irtaannuttuaan maailman kapitalistisesta järjestelmästä on luonut perustan uudelle, sosialistiselle talousjärjestelmälle, vaan myöskin siksi, että se yleensä näyttelee valtavan suurta kumouksellista osaa, proletarisen vallankumouksen kansainvälisen liikkeellepavevan voiman osaa, joka kannustaa kaikkien maiden proletarit valtaa valloittamaan; että se on elävä esimerkki siitä, kuinka työväenluokka kykenee, paitsi murskaamaan kapitalismin, myöskin rakentamaan sosialismia; että se on esikuva niistä veljellisistä keskinäissuhteista kansallisuuksien välillä Maailman Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liitossa ja siitä kaikkien maiden työtätekevien taloudellisesta yhtymisestä sosialismin yhtenäiseksi maailmantaloudeksi, mitkä valtiovalian valloittaneen maailman proletariaatin täytyy pystyttää.

Kun samanaikaisesti on olemassa kaksi talousjärjestelmää, sosialistinen järjestelmä SSSR:ssä ja kapitalistinen järjestelmä muissa maissa, niin se asettaa proletariaatin valtion tehtäväksi kapitalistisen maailman puolelta tulevien iskujen (boikotin, saarron j.n.e.) torjumisen, ja pakottaa samalla taloudellisesti manöveeraamaan ja käyttämään hyväkseen taloudellisia yhteyksiä kapitalististen maiden kanssa (ulkomaankaupan monopoolijärjestyksen avulla, joka on sosialismin menestyksellisen rakentamisen perusehtoja, luoton, lainojen, konsessioiden ym. muodossa). Päälin-

jana tässä on oleva pyrkimys mahdollisimman laajoihin yhteyksiin ulkomaiden kanssa, mutta vain sikäli kuin ne ovat SSSR:lle edullisia, s.o. lähinnä vahvistavat teollisuutta itse SSSR:ssä, luovat perustaa omalle raskaalle teollisuudelle ja sähköistämiselle ja omalle sosialistiselle konerakennukselle. Vain sikäli kuin turvataan tämä SSSR:n taloudellinen itsenäisyys kapitalistisessa piirityksessä, vain sikäli luodaan varma tae sosialistisen rakennustyön murskaamisen vaaraa vastaan SSSR:ssä ja sitä vaaraa vastaan että SSSR muuttuisi maailman kapitalistisen järjestelmän lisäkkeeksi.

Toisaalta kapitalistiset valtiot, huolimatta niiden kiinnostuksesta SSSR:n markkinoihin, horjuvat alituisesti kauppaetujen ja SSSR:n vaurastumisen aiheuttaman pelon välillä, vaurastumisen joka tietää kansainvälisen vallankumouksen kasvua. Pääpyrkimyksenä imperialististen valtojen politiikassa on kuitenkin pyrkimys SSSR:n saartamiseen ja vastavallankumoukselliseen sotaan sitä vastaan päämääränään sen kukittaminen ja yleismaailmallisen porvarillisen terrorikommennon luominen.

Nämä imperialismiin järjestelmälliset yritykset poliittisesti saartaakseen SSSR:n ja sotaisen päällekkäisyyden kasvava vaara eivät estä NKP (b):ta, Kommunistisen Internatsionaalin osastoa, joka johtaa proletariaatin diktatuuria SSSR:ssä, täyttämästä kansainvälisiä velvollisuuksiaan ja antamasta tukea kaikille sorretille, tukea kapitalististen maiden työväenliikkeelle, tukea siirtomaakansojen liikehtimiselle impe-

rialismia vastaan, tukea taistelussa kansallista sortoa vastaan, ilmenipä se missä muodossa tahansa.

3. Kansainvälisen proletariaatin velvollisuudet SSSR kohtaan.

Kansainvälinen proletariaatti, jolle SSSR on ainoa isänmaa, sen valloitusten tärkein suojelija ja sen kansainvälisen vapautumisen tärkein tekijä, on puolestaan velvollinen auttamaan sosialistisen rakennustyön menestymistä SSSR:ssä ja kaikin keinoin puolustamaan sitä hyökkäyksiltä kapitalististen valtojen puolelta.

”Maailman poliittinen tilanne on nyt nostanut päiväjärjestykseen proletariaatin diktatuurin, ja maailmanpolitiikan kaikki tapahtumat keskittyvät väistämättömästi yhden keskipisteen ympärille, nimittäin: koko maailman porvariston taisteluun Venäjän Neuvostotasavaltaa vastaan, jonka täytyy ehdottomasti ryhmittää ympärilleen toiselta puolen kaikkien maiden eturivin työläisten neuvostolliset liikkeet, toiselta puolen siirtomaiden ja sorrettujen kansallisuuksien kaikki kansalliset vapausliikkeet”. (Lenin.)

Siinä tapauksessa, että imperialistiset valtiot hyökkäävät SSSR:n kimppuun ja syttyy sota sitä vastaan, täytyy kansainvälisen proletariaatin vastata rohkeilla ja pontevilla joukkoesiintymisillä ja taistelulla imperialististen hallitusten kukistamisen puolesta tunnusananaan proletariaatin diktatuuri ja liitto SSSR:n kanssa.

Siirtomaissa, erittäinkin SSSR:n kimppuun hyökkäävän imperialistisen maan siirtomaissa pitää käyttää tilaisuutta, minkä imperialismiin sotavoimien pois vieminen tarjoaa, ponnistaa kaikki voimat taistelun kehittämiseen imperialismia vastaan ja kumouksellisten esiintymisten järjestämiseen päämääränä imperialismiin ikeen kukistaminen ja täydellisen riippumattomuuden valloittaminen.

Sosialismin kehitys SSSR:ssä ja sen kansainvälisen vaikutuksen kasvu mobilisoi sitä vastaan kapitalististen valtojen ja niiden sosialidemokraattisen asioimiston kiukun, mutta herättää myöskin suurenmoisen myötätunnon sitä kohtaan koko maailman laajojen työtätekevien joukkojen puolelta, kaikkien maiden sorrettujen luokkien valmeuden taisteluun kaikilla keinoilla proletariaatin diktatuurin maan puolesta siinä tapauksessa että imperialistit hyökkäävät sen kimppuun.

Tällä tavoin nykyisen maailmantalouden ristiriitojen paisuminen, yleisen kapitalistisen pulan kehittymisen ja imperialistien sotainen hyökkäys SSSR:n kimppuun vievät väistämättömästi valtavaan vallankumoukselliseen räjähdykseen, jonka täytyy haudata kapitalismi useissa niin sanotuista sivistysmaista, valtavasti laajentaa proletaarisen diktatuurin tukipohjaa ja siten ottaa jättiläisaskel eteenpäin sosialismin lopullista voittoa kohden koko maailmassa.

VI. Kommunistisen Internatsionaalen strategia ja taktiikka taistelussa proletariaatin diktatuurin puolesta.

1. Kommunismille vihamieliset ideologiat työväenluokassa.

Taistelussa kapitalismia vastaan proletariaatin diktatuurin puolesta joutuu vallankumouksellinen kommunismi vastakkain lukuisten virtauksien kanssa työväenluokan keskuudessa, virtauksien jotka ilmaisevat sen, että työväenluokka on ideologisesti suuremmassa tai pienemmässä määrässä imperialistisen porvariston alaisena, taikka heijastavat ideologista painostusta pikkuporvariston puolelta, joka aika ajoin kapinoi finanssipääoman kahlekomentoa vastaan, mutta ei kykene sitkeään ja tieteellisesti harkittuun strategiaan ja taistelutaktiikkaan eikä käymään tätä taistelua järjestetysti proletariaatille ominaisen ankaran kurin pohjalla.

Se valtava yhteiskunnallinen voima, mikä imperialistisella valtiolla kaikkine apukoneistoineen — kouluineen, sanomalehtineen, teattereineen, kirkkoineen — on, näkyy lähinnä siinä että työväenluokan keskuudessa on kristillisiä ja reformistisia virtauksia, jotka ovat pahin este proletariaatin sosialistisen vallankumouksen tiellä.

Kristilliset, uskonnollisesti väritetyt suunnat työväenluokan keskuudessa saavat ilmauksensa kristillisissä *ammattiliitoissa*, jotka usein välittömästi kytkeytyvät porvariston vastaaviin poliittisiin järjestöihin ja

liittyvät johonkin hallitsevan luokan kirkolliseen järjestöön (katoliset ammattiliitot, kristilliset nuorisoyhdistykset, juutalaiset sionistiset järjestöt j.n.e.). Kaikilla näillä virtauksilla, jotka ovat proletariaatin eräiden osien ideologisen orjuuden räikein tuote, on useimmiten romanttis-feodaalinen värytys. Näiden järjestöjen johtajat, jotka uskonnon pyhällä vedellä siunaavat kapitalistisen komennon kaikki konnuudet ja terrorisoivat laumansa haudantakaisten rangaistusten hirmukuvilla, ovat kaikkein *taantumuksellisimpia* luokkavihollisen joukkueita työväenluokan keskuudessa.

Kauppiasmaisen kyynillisenä ja hienon-imperialistisena muotona proletariaatin alistamisessa porvariston ideologisen vaikutuksen alaiseksi on nykyinen "*sosialistinen*" *reformismi*. Se kopioi pääsäännöksensä imperialistisen politiikan laintauluista, sillä on nykyään esikuvanaan tietoisesti sosialistivastainen ja avoimen vastavallankumouksellinen "Amerikan Työn Liitto". Amerikan lakeijamaisen ammatillisen byrokratian "aatteellisesta" diktatuurista, joka vuorostaan ilmaisee Amerikan dollarin "aatteellista" diktatuuria, on tullut, Englannin reformismin ja sen työväenpuolueen kuninkaallisten sosialistien välityksellä, koko kansainvälisen sosialidemokratian ja Amsterdamin Internatsionaalen johtajien teorian ja käytännön tärkein osa, ja Saksan ja Itävallan sosialidemokratian johtajat koristelevat näitä teorioja marxilaisilla lauseparsilla sillä peitellen marxismin täydellistä kavaltaamistaan. "Sosialistinen" reformismi, joka on vallankumouksellisen kommunismin päävihollinen työväenliikkeessä ja jolla on laaja organisatoorinen tukikohta

sosialidemokraattisissa puolueissa ja niiden kautta reformistisissa ammattiliitoissa, paljastaa koko politiikassaan ja koko teoreettisessa kannanotossaan itsensä voimaksi, joka on suunnattu *proletaarista valankumousta vastaan*.

Ulkopolitiikan alalla ovat sosialidemokraattiset puolueet "isänmaan puolustuksen" lipulla aktiivisesti avustaneet imperialistista sotaa. Imperialistisen valtion väkivaltainen laajentamispyrkimys ja "siirtomapolitiikka" saavat niiltä kaikinpuolista kannatusta; orientointi imperialististen valtojen "pyhän liiton" ("Kansain Liiton") puoleen, "ultaraimperialismin" julistaminen, joukkojen mobilisoiminen valheellisilla pasifistisilla tunnussanoilla ja samaan aikaan imperialismiin aktiivinen tukeminen sen hyökkäyksissä SSSR:n kimppuun ja sen tulevassa sodassa SSSR:ää vastaan, — siinä reformismin ulkopolitiikan pääpiirteet.

Sisäpolitiikan alalla on sosialidemokratia asettanut tehtäväkseen kapitalistisen komennon suoranaisen edistämisen ja suoranaisen avustamisen. Kapitalistisen järkipäristyttämisen ja kapitalismin vakaantumisen täydellinen tukeminen; luokkarauhan, "teollisuusrauhan" turvaaminen, työväenjärjestöjen ympäröiminen kapitalistien ja imperialistisen ryövärivaltion järjestöihin; n.k. "taloudellisen demokratian" käytäntö, joka tosiasiallisesti on täydellistä alistamista trustiutuneen pääoman alaisuuteen; imperialistisen valtion ja eritoten sen valheellisten demokraattisten kylttien palvominen; tämän valtion elinten, sen poliisin, armeijan, santarmiston, sen luokkaoikeuden aktiivinen rakenta-

minen; tämän valtion puolustaminen vallankumouksellisen kommunistisen proletariaatin kaikilta hyökkäyksiltä ja sosialidemokratian pyövelinosa kumouksellisten kriisien aikoina, — tällainen on reformismin sisäpolitiikan linja. Ollen käyvinään ammatillista taistelua, asettaa reformismi tälläkin alalla päätehtäväkseen tämän taistelun käymisen niin, että kapitalistiluokka olisi turvattu kaikilta vakavilta häiriöiltä ja että ainakin kapitalistisen omaisuuden perusteet säilyisivät kokonaan koskemattomina.

Teorian alalla on sosialidemokratia täydelleen pettänyt marxismiin, kulkenut revisionistisen vaiheen kautta ehta liberaali-porvarilliseen reformaattoriuteen ja avoimeen sosiali-imperialismiin: Marxin opin kapitalismin ristiriidoista on se korvannut porvarillisella opilla kapitalismin sopusointuisesta kehityksestä; opin kriiseistä ja proletariaatin kurjistumisesta on se luovuttanut arkistoon; kovan ja liekehtivän luokkataistelun opin on se muuttanut äiteläksi luokkarauhan julistamiseksi; opin luokkaristiriitojen kärjistymisestä on se vaihtanut poroporvarilliseen juttuun pääoman "demokratisoitumisesta"; sen opin tilalle, että sodat ovat kapitalismin aikana väistämättömiä, on se asettanut porvarillisen pasifismi-harhan ja "ultra-imperialismin" valheellisen julistamisen; opin kapitalismin vallankumouksellisesta murskaamisesta on se vaihtanut "terveen", rauhallisesti sosialismiksi muuttuvan kapitalismin väärään rahaan; revolutsionin (vallankumouksen) tilalle on se asettanut evolutsionin (kehityksen); porvarillisen valtion murskaamisen tilalle sen aktiivisen rakentamisen; opin proletaarisesta diktatuurista on se vaihtanut

oppiin kokoomuksesta porvariston kanssa; opin kansainvälisestä proletariaarisesta solidaarisuudesta oppiin imperialististen isänmaiden puolustamisesta; Marxin dialektisen materialismin — idealistiseen filosofiaan ja keikailuun porvariston uskonnollisilla jätteillä.

Tämän sosialidemokraattisen reformismin sisällä erottuu sarja suuntia, jotka sosialidemokratian porvarillisen turmeltumisen kannalta katsoen ovat erikoisen kuvaavia.

Konstruktiivinen sosialismi (Mac Donald ja kumpp.), joka jo nimessään kantaa taisteluaatosta kumouksellista proletariaattia vastaan ja aatosta myönteisestä suhtautumisesta kapitalistiseen järjestelmään, jatkaa fabiolaisuuden liberaalis-filantrooppisia, kumousvastaisia ja porvarillisia perinnäistapoja (Webb-puolisot, Bernhard Shaw, lordi Olivier y.m.). Vaikka periaatteessa hylkää proletariaatin diktatuurin ja väkivaltaiset keinot taistelussa porvaristoa vastaan, kannattaa se väkivaltaista taistelua proletariaattia ja siirtomaakansoja vastaan. "Konstruktiivinen sosialismi" on kapitalistisen valtion apologeetta (puolustelija), se julistaa valtiokapitalismia muka sosialismina, julistaa — yhdessä kummankin pallopuoliskon vulgaarisimpain imperialismien ideologioiden kanssa — luokkataistelun "esitieteelliseksi" opiksi, julistaa sanoissa kansallistuttamis-ohjelmaa lunastusmaksuin, maakoron verottamista, perintöjen verotusta ja ylivoittojen verotusta kapitalismin hävittämiskeinoina. "Konstruktiivinen sosialismi" on SSSR:n proletariaatin diktatuurin jyrkkä vastustaja ja täydellisessä liitossa porvariston

kanssa proletariaatin kommunistisen liikkeen ja siirtomaavallankumouksien aktiivinen vihollinen.

"Konstruktiivisen sosialismin" erikoinen muoto on "kooperatismi" eli "kooperatiivinen sosialismi" (Charles Gide, Totomianz ja kumpp.), joka samoin jyrkästi hylkää luokkataistelun ja propagoi kuluttajien osuustoiminnallista järjestymistä keinona kapitalismin voittamiseksi rauhallista tietä, mutta käytännössä kaikin tavoin avustaa kapitalismin lujittumista. "Kooperatismi", jolla kulutusosuustoiminnan joukkojärjestöissä on laaja propagandakoneisto lakkaamatta ja järjestelmällisesti vaikuttaakseen laajoihin joukkoihin, käy kiukkuista taistelua vallankumouksellista työväenliikettä vastaan, estäen sen päämäärien toteuttamista, ja on se nyt aktiivisimpia tekijöitä reformistisen vastavallankumouksen leirissä.

N.k. "kiltasosialismi" (Penty, Orage, Hobson y.m.) on eklektinen yrite yhdistää "vallankumouksellinen" syndikalismi porvarillis-liberaaliseen fabiolaisuuteen, anarkistinen epäkeskitys ("kansalliset teolliset kiltat") valtiokapitalistiseen keskitykseen, keskiajan ammattikuntainen käsityöläisen rajoittuneisuus nykyaikaiseen kapitalismiin. Lähtökohtanaan sanallinen vaatimus "työpalkkajärjestelmän" hävittämisestä "epämoraalisena" laitoksena, joka pitää poistaa työväen kontrollilla teollisuuden yli, kiltasosialismi tyyten kiertää tärkeimmän kysymyksen, kysymyksen vallasta. Pyrkien liittämään työläiset, intelligentit ja teknikot kansallisiin teollisiin "kiltoihin" ja muuttamaan nämä kiltat rauhallisia teitä ("kontrolli sisältäpäin") teollisuuden

hallintoelimiksi porvarillisen valtion puitteissa puolustaa kiltasosialismi teossa porvarillista valtiota, hämää sen luokkaluonteen, imperialistisen, proletaarivastaisen luonteen ja esittää sen "luokkien ulkopuoliseksi" "kuluttajain" etujen edustajaksi, vastapainona kilttoihin järjestyneille "tuottajille". Julistamalla "funktio-naalista demokratiaa", s.o. kapitalistisen yhteiskunnan luokkien edustusta, luokkien jotka kuvitellaan amma-teiksi erikoisine yhteiskunnallis-tuotannollisine toi-mintoihin, raivaa kiltasosialismi tietä fascismiin "korporatiiviselle valtiolle". Hylkäämällä parlamenttaris-min ja samalla hylkäämällä "suoran toiminnan" saat-taa enemmistö kiltasosialisteista työväenluokan täy-delliseen toimettomuuteen ja passiivisesti alistumaan porvariston alaiseksi. Se edustaa siis jonkunlaista tra-de-unionistista haaveellista opportunismia ja sellaise-na se ei voi näytellä muuta kuin kumousvastaista osaa.

Sosialidemokraattisen reformismin erikoisena muotona on vielä *itävaltalainen marxismi*. Kun itävaltalainen marxismi on sosialidemokratian "vasemman" siiven osa, on se hienoin työtätekevien joukkojen pet-tämismuoto. Prostituoiden marxilaisen terminologian ja samalla päättävästi hyljäten kumouksellisen marxismin perusteet ("Itävallan marxilaisten" kantilai-suus, machismi j.n.e. filosofian alalla), keikaillen us-konnolla, kopioiden englantilaisilta reformisteilta opin "funktionaalisesta demokratiasta", ollen "tasavallan rakentamisen", s.o. porvarillisen valtion rakentamisen kannalla, suosittelee "itävaltalainen marxismi" "luokki-en yhteistyötä" n.k. "luokkavoimien tasapainon" ai-

koina, siis juuri silloin, kun vallankumouksellinen kriisi on kypsymässä. Tämä teoria merkitsee sitä, että proletarisen vallankumouksen kukistamiseksi oikeutetaan liitto porvariston kanssa sillä varjolla, että muka puolustetaan demokratiaa taantumusta vastaan. Se väkivalta, minkä itävaltalainen marxismi pitää hyväksyttävänä taantumuksen hyökätessä, muuttuu objektiivisesti ja käytännössä väkivallaksi proletariaatin vallankumousta vastaan. Itävaltalaisen marxismin "funktionaalinen osa" on niiden työläisten pettämistä, jotka jo ovat kulkemassa kommunismiin, ja sentähden on itävaltalainen marxismi erikoisen vaarallinen proletariaatin vihollinen, vaarallisempi kuin ryövärimäisen sosiali-imperialismin avoimet ovet.

Kun kaikki nämä virtaukset, ollen "sosialistisen" reformismin oleellisia osia, ovat imperialistisen porvariston asioimistoja työväenluokan keskuudessa, niin toisaalla törmää kommunismi vastakkain useiden pikkuporvarillisten virtauksien kanssa, jotka heijastavat ja ilmaisevat epävakaiden yhteiskunnallisten kerroksien horjuntaa (kaupunkien pikkuporvaristo, rappeutuva kaupunkien pieneläjäistö, ryysyköyhälistö, luokkaaseman menettänyt intelligenssi-köyhälistö, köyhtyvät käsityöläiset, talonpoikaiston eräät kerrokset j.n.e.). Nämä virtaukset, joiden päättunnuksena on tavaton poliittinen epävakaisuus, peittelevät usein vasemmistolaisilla puheparsilla oikeistolaista politiikkaansa taikka uppoavat seikkailuihin, asettavat voimien objektiivisen arvon tilalle kirkuvan poliittisen huiailun, usein heilahtavat uskomattomasta kumouksellisesta pöyhkeilystä mitä syvimpään pessimismiin ja todella kapituloitu-

vat vihollisen edessä. Visseissä oloissa, eritoten poliittisen tilanteen jyrkästi muuttuessa ja silloin, kun on pakko tilapäisesti perääntyä, saattaa näistä virtauksista tulla proletariaatin rivien vaarallisimpia hajottajia ja samalla proletariaatin kumoksellisen liikkeen jarru.

Anarkismi, jonka huomattavimmat edustajat (Krapotkin, Jean Grave y.m.) vv. 1914—1918 sodan aikana petturimaisesti siirtyivät imperialistisen porvariston puolelle, kieltää laajojen, keskitettyjen ja kurintuntoisten proletariaatin järjestöjen tarpeellisuuden ja siten jättää proletariaatin voimattomana pääoman mahtavien järjestöjen jalkoihin. Julistamalla yksilöllistä terroria vierottaa se proletariaatin joukkojärjestymisen ja joukkotaistelun menetelmistä. Kun anarkismi hylkää proletariaatin diktatuurin abstraktisen vapauden nimessä, niin riistää se proletariaatilta tärkeimmän ja terävimmän aseensa porvaristoa, sen armeijoja, sen kaikkia kuristuselimiä vastaan. Kun anarkismi pysytteleikse loitolla kaikesta joukkoliikkeestä proletariaatin taistelun tärkeimmissä keskuksissa, niin se muuttuu yhä enemmän lahkokunnaksi, joka koko taktikallaan, kaikilla esiintymisillään, m.m. esiintymisillään työväenluokan diktatuuria vastaan SSSR:ssä, objektiivisesti liittyy kumousvastaisten voimien yhteisrintamaan.

"Vallankumouksellinen" syndikalismi, jonka ideologeista monet kriittisimpänä sota-aikana siirtyivät fascisti-tyyppisten "anti-parlamenttaaristen" vastavallankumouksellisten leiriin taikka muuttuivat sosialidemokraattisiksi rauhallisiksi reformisteiksi, samoin kuin anarkismi kieltämällä poliittisen taistelun (eritoten vallankumouksellisen parlamenttarismin) ja proletariaatin

vallankumouksellisen diktatuurin, julistamalla ahtaan ammattikuntaista epäkeskitystä työväenliikkeessä yleensä ja ammatillisessa liikkeessä erikoisesti, kieltämällä proletariaatin puolueen, kieltämällä kapinan välttämättömyyden ja antamalla uuden arvion suurlakosta ("kädet ristissä-taktiikka") estää työväenjoukkojen vallankumouksellistumista kaikkialla missä sillä on jonkunlaista vaikutusvaltaa. Sen hyökkäykset SSSR:n kimppuun, jotka ovat yhteydessä proletaarisen diktatuurin yleensä kieltämisen kanssa, asettavat sen tässä suhteessa samalle laudalle sosialidemokratian kanssa.

Kaikki nämä virtaukset ja suunnat yhtyvät *sosialidemokratiaan*, tähän proletaarisen vallankumouksen pääviholliseen, politiikan peruskysymyksessä, *kysymyksessä proletariaatin diktatuurista*. Siksi ne kaikki esiintyvät enemmän tai vähemmän määrätysti yhtenä rintamana sosialidemokratian kanssa SSSR:ää vastaan. Toiselta puolen sosialidemokratia, joka kokonaan ja täydelleen on pettänyt marxismin, nojautuu yhä enemmän ja enemmän fabiolaisten, konstruktivistien ja kil-tasosialistien ideologiaan. Nämä virtaukset muuttuvat II Internatsionaalen porvarillisen "sosialismin" vi-ralliseksi liberaalis-reformistiseksi ideologiaksi.

Siirtomaissa ja sorrettujen kansojen ja rotujen keskuudessa yleensä törmää kommunismi työväenliikkeessä omanlaistensa virtauksien vaikutukseen, virtauksien jotka määrättyssä kehitysvaiheessa ovat näyttelleet jonkunlaista myönteistä osaa, mutta jotka uudessa kehitysetapissa muuttuvat taantumukselliseksi voimaksi.

Sunjatsenismi Kiinassa on ollut pikkuporvarillisen, kansallisen "sosialismin" ideologiaa. Opissa "kolmesta periaatteesta" (natsionalismi, demokratia ja sosialismi) on käsitteellä kansa peitetty ja salattu käsite luokat, sosialismi esitetty epämääräisenä yhteiskunnallisen hyvinvoinnin tilana eikä erikoisena tuotantotapana, jonka toteuttaa erikoinen luokka, proletariaatti; taistelu imperialismia vastaan ei ollut kytketty luokkataistelun kehitysperspektiiveihin maanrajojen sisäpuolella. Siksi sunjatsenismi, joka Kiinan vallankumouksen ensi vaiheessa näytteli hyvin suurta myönteistä osaa, on tuloksena luokkien jatkuvasta erilaistumisesta maassa ja Kiinan vallankumouksen myöhemmän kulun tuloksena muuttunut kumouksen kehityksen ideologisesta muodosta sen kehityksen kahleiksi. Sunjatsenismin epigonit, kaikin tavoin paisutellen juuri niitä ideologisia piirteitä, jotka ovat tulleet objektiivisesti taantumuksellisiksi, ovat samalla muuttaneet sunjatsenismin Kuomin Tangin viralliseksi ideologiaksi, Kuomin Tangin josta on tullut avoin vastavallankumouksellinen voima. Kiinan proletariaatin ja työtätekevän talonpoikaiston ideologista valmentumista täytyy siis seurata päättävä taistelu kuomintangilaista peitosta vastaan ja sunjatsenismin ideologian jätteiden voittaminen.

Sellaiset virtaukset kuin *gandhilaisuus* Intiassa, jotka ovat täynnä uskonnollisia käsityksiä, jotka idealisoivat kaikkein takapajuisimpia ja taloudellisesti taantumuksellisia elämänmuotoja, jotka näkevät ulospääsyn tilanteesta palaamisessa näihin takapajuisiin muotoihin, eikä proletarisessa sosialismissa, jotka

julistavat passiivisuutta ja luokkataistelun kieltämistä, muuttuvat kumouksen kehitysprosessissa avoimesti taantumukselliseksi voimaksi. Gandhilaisuus muuttuu yhä enemmän ideologiaksi, joka suuntautuu kansanjoukkojen kumousta vastaan. Sitä vastaan pitää kommunismin puolelta kohdistaa päättävä taistelu.

Harveylaisuus, joka aikaisemmin oli pikkuomistaja- ja työläisneekerien ideologiana Amerikassa ja jolla vielä nytkin on jonkinlainen vaikutus neekerijoukkoihin, on samoin nyt muuttunut esteeksi näiden joukkojen kumouksellistuttamisen tielle. Kun se aikaisemmin esiintyi neekerien täydellisen yhteiskunnallisen tasa-arvoisuuden puolesta, on se nyt muuttunut omanlaisekseen neekerien "sionismiksi", joka sen sijaan että olisi taistellut Amerikan imperialismia vastaan esitti tunnussanan: "takaisin Afrikaan!" Tämä vaarallinen ideologia, jolla ei ole minkäänlaisia tosi demokraattisia piirteitä ja joka pelaa aristokraattisilla olemattoman "neekeri-kuningaskunnan" attribuuteilla, pitää tiukasti torjua, koska se ei edistä, vaan päinvastoin estää neekerien joukkotaistelua vapautensa puolesta Amerikan imperialismia vastaan.

Kaikkien näiden virtauksien vastakohtana on *proletaarinen kommunismi*. Ollen kansainvälisen vallankumouksellisen työväenluokan suuri ideologia eroaa se kaikista näistä virtauksista, lähinnä sosialidemokratias- ta siinä, että se, täydelleen Marxin-Engelsin opin mukaisesti, käy teoreettista ja käytännöllistä vallankumouksellista taistelua proletariaatin diktatuurin puolesta, käyttäen siinä proletaarisen joukkotoiminnan kaikkia muotoja.

2. Kommunistisen strategian ja taktiikan perustehtävät.

Kommunistisen Internatsionaalin menestyksellinen taistelu proletariaatin diktatuurin puolesta edellyttää, että jokaisessa maassa on tiivis, taisteluissa karaistunut, kurintuntoinen, keskitetty ja joukkojen kanssa kiinteässä yhteydessä oleva kommunistinen puolue.

Puolue on työväenluokan etujoukko, joka muodostuu luokan parhaista, tietoisimmista, aktiivisimmista ja miehekkäimmistä jäsenistä. Se olennoi koko proletariaatin taistelun kaiken kokemuksen. Nojautuen marxisin vallankumoukselliseen teoriaan, edustaen koko luokan yleisiä ja pitkäaikaisia etuja olennoi puolue proletariaatin periaatteiden, proletariaatin tahdon ja proletariaatin kumouksellisen toiminnan yhtenäisyyden. Se on vallankumouksellinen järjestö, jonka tiivistää rautainen kuri ja demokraattisen keskityksen ankara vallankumouksellinen järjestys, joka saavutetaan sen kautta, että proletariaatin etujoukko on tietoista ja vallankumoukselle uhrautunutta, että se osaa olla katkeamattomassa yhteydessä proletariaatin joukkojen kanssa, että poliittinen johto on oikea, itse joukkojen tarkistama ja selvittämä omien kokemustensa pohjalla.

Ratkaistakseen historiallisen tehtävänsä, proletariaatin diktatuurin valloittamisen, täytyy kommunistisen puolueen ensin asettaa ja ratkaista seuraavat perustavat *strategiset* päämäärät:

Oman luokan jäsenenemmistön, mukaan lukien työläisnaiset ja työläisnuorison, voittaminen vaikutuksensa alaiseksi. Tämän saavuttamiseksi on välttämätöntä

hankkia kommunistipuolueelle ratkaiseva vaikutus proletariaatin laajoihin joukkojärjestöihin (neuvostot, ammattiliitot, työmaakomiteat, osuuskunnat, urheilu-, valistus- y.m. järjestöt). Erikoisen tärkeä merkitys proletariaatin enemmistön valloittamisen kannalta katsoen on *ammattiliittojen* valtaamisella, näiden työväenluokan rodella joukkojärjestöjen, sen jokapäiväiseen taisteluun kytkeytyvien järjestöjen valtaamisella. Työtaantumuksellisissa ammattiliitoissa ja niiden taidolla valloittaminen, ammatillisesti järjestyneiden suurten joukkojen luottamuksen voittaminen, reformististen johtajien syrjäyttäminen ja niiden poistaminen "vahtipaikoistaan" on valmennuskauden tärkeimpiä tehtäviä.

Proletariaatin diktatuurin valloittaminen edellyttää myöskin sitä, että toteutetaan proletariaatin hegemonia *työtätekevien joukkojen laajojen piirien* suhteen. Tämän toteuttaakseen täytyy kommunistipuolueen voittaa vaikutuksensa alaisiksi kaupunkien ja maaseudun köyhälistön, intelligenssin alempien kerroksien ja yleensä n.k. "pieneläjäin", s.o. pikkuporvarillisten kerroksien suuret joukot. Erikoisen suuri merkitys on työllä puolueen vaikutuksen turvaamiseksi *talonpoikaiston* keskuudessa. Kommunistipuolueen täytyy hankkia itselleen proletariaattia lähinnä olevien maaseudun väestökerroksien, nimittäin maataloustyöväen ja maaseudun köyhälistön varma täydellinen kannatus. Sitä varten on välttämätön palkollisten erikoinen järjestö, sen kaikin puolin tukeminen taistelussa maaseudun porvaristoa vastaan ja tarmokas työ palstatilallisten ja pientalonpoikain keskuudessa. Talonpoikaiston

keskikerroksien suhteen pitää kommunistipuolueen (mikäli on kysymys kehittyneen kapitalismin maista) ajaa niiden neutralisoimispolitiikkaa. Voitokkaan kommunistisen vallankumouksen välttämättömänä edellytyksenä on se, että proletariaatti, josta tulee koko kansan etujen ajaja ja mitä laajimpien kansanjoukkojen johtaja niiden taistelussa finanssipääoman sortoa vastaan, ratkaisee kaikki nämä tehtävät.

Proletariaatin maailmantaistelun kannalta katsoen ovat Kommunistisen Internatsionaalen tärkeimpinä strategisina tehtävinä kumouksellisen taistelun tehtävät *siirtomaissa, puolsiirtomaissa ja epäitsenäisissä maissa*. Tämä taistelu edellyttää sitä, että vallankumouksen lipun alle voitetaan siirtomaiden työväenluokan ja talonpoikaiston laajat joukot, mikä on mahdoton ilman läheisintä yhteistyötä sortajakansojen proletariaatin ja sorrettujen kansojen työtätekevien joukkojen välillä.

Järjestäessään vallankumousta imperialismia vastaan proletaarisen diktatuurin lipun alla n.k. "kulttuurivaltioissa" tukee Kommunistinen Internatsionaale joikaista liikettä imperialistista väkivaltaa vastaan siirtomaissa, puolsiirtomaissa ja epäitsenäisissä maissa (esim. latinalaisessa Amerikassa); harjoittaa propagandaa shovinismin kaikkia muotoja vastaan ja suurten ja pienten orjuutettujen kansojen ja rotujen imperialistista polkemista vastaan (suhde neekereihin, "keltaiseen työhön", juutalaisviha j.n.e.) ja tukee näiden kansojen ja rotujen taistelua sortavan kansan porvaristoa vastaan. Erikoisen tarmokkaasti käy Kommunistinen Internatsionaale taistelua shovinismia vastaan suur-

valtakansojen keskuudessa, shovinismia jota julistaa sekä imperialistinen porvaristo että sen sosialidemokraattinen asioimisto, II Internatsionaale, aina asettaen imperialistisen porvariston käytännön vastakkain Neuvostoliiton käytännön kanssa, joka on toteuttanut tasa-arvoisten kansojen veljelliset suhteet.

Imperialismin maissa pitää kommunististen puolueiden antaa järjestelmällistä apua siirtomaiden kumouksellisille vapausliikkeille ja yleensä sorrettujen kansallisuuksien liikkeille. Aktiivisimmin ovat velvolliset antamaan niille apua lähinnä sen maan työläiset, josta sorrettu kansa on finanssitaloudellisesti ja poliittisesti riippuvainen. Kommunistipuolueiden pitää avoimesti tunnustaa siirtomaiden oikeus eroamiseen ja propagoida tätä eroamista, s.o. propagoida siirtomaiden riippumattomuutta imperialistisesta valtiosta, tunnustaa niille oikeus aseelliseen puolustautumiseen imperialismia vastaan (s.o. kapinan ja vallankumouksellisen sodan oikeus), propagoida ja kaikilla mahdollisilla keinoilla aktiivisesti tukea tätä puolustautumista. Tätä samaa linjaa ovat kommunistiset puolueet velvolliset ajamaan kaikkien sorrettujen kansojen suhteen.

Itse *siirto- ja puolsiirtomaissa* pitää kommunististen puolueiden käydä rohkeata ja johdonmukaista taistelua ulkomaista imperialismia vastaan ja samalla ehdottomasti propagoida aatosta lähentymisestä ja liitosta imperialististen maiden proletariaatin kanssa; avoimesti esittää, julistaa ja toteuttaa agraarivallankumouksen tunnussanaa, nostattaen talonpoikaiston laajat joukot kartanoherrojen sortoa kukistamaan ja käy-

den taistelua papiston, lähetyssaarnaajien y.m.s. aineksien taantumuksellista, keskiaikaista vaikutusta vastaan.

Perustehtävänä näissä maissa on työväen ja talonpoikaiston *itsenäinen* järjestäminen (proletariaatin kommunistinen luokkapuolue, ammattiliitot, talonpoikaisneuvostot ja -komiteat, kumouksellisen tilanteen vallitessa — neuvostot j.n.e.) ja niiden vapauttaminen kansallisen porvariston vaikutusvallan alta, porvariston jonka kanssa tilapäiset sopimukset ovat hyväksyttäviä vain sikäli mikäli porvaristo ei estä työväen ja talonpoikain vallankumouksellista järjestämistä ja todella käy taistelua imperialismia vastaan.

Määritellessään *taktillista* linjaansa pitää jokaisen kommunistipuolueen arvioida tosiasiallinen sisäinen ja ulkoinen tilanne, luokkavoimien keskinäissuhde, porvariston aseman vankkuus ja voima, proletariaatin valmeutumisen aste, välikerroksien asenne j.n.e. Kaikista näistä ehdoista riippuen määrittelee puolue tunnuksensa ja taistelumenetelmänsä, lähtien siitä että mahdollisimman laajojen joukkojen mobilisoiminen ja järjestäminen tämän taistelun mahdollisimman korkealla tasolla on välttämätön. Heittäessään sarjan siirtymistunnuksia vallankumouksellisen tilanteen kehkeytyessä ja esittäessään sarjan konkreettisen tilanteen määrittämiä osittaisvaatimuksia pitää puolueen alistaa nämä vaatimukset ja nämä tunnukset palvelemaan vallankumouksellista päämääräänsä — vallan valloittaminen ja porvarillis-kapitalistisen yhteiskunnan kukistaminen. Yhtä vähän sallittavaa on irtautuminen työväenluokan jokapäiväisistä tarpeista ja jo-

kapäiväisestä taistelusta kuin puolueen toiminnan rajoittaminen näihin jokapäiväisiin tarpeisiin ja jokapäiväiseen taisteluun. Puolueen tehtävä on, *lähtiin* näistä jokapäiväisistä pikku tarpeista, johtaa työväenluokka *vallankumoukselliseen taisteluun vallasta.*

Vallankumouksellisen nousun aikana, jolloin hallitsevat luokat ovat hämmennyksissä, jolloin suuret joukot ovat kumouksellisen kuohunnan tilassa, jolloin välikerrokset horjuvat proletariaatin puoleen, jolloin joukot ovat valmiit esiintymään ja uhreja antamaan, nousee proletariaatin puolueen tehtäväksi joukkojen johtaminen suoraan hyökkäykseen porvarillisen valtion kimppuun. Tämä saavutetaan propagoimalla yhä terävöityviä siirtymistunnuksia (tunnussanat: neuvostot, työväen kontrolli tuotannossa, talonpoikaiskomiteat kartanojen maiden valtaamista varten, porvariston aseistariisuminen ja proletariaatin aseistaminen j.n.e.) sekä järjestämällä *joukkoesiintymisiä*, joita palvelemaan pitää alistaa puolueen agitatsionin ja propagandan kaikki alat, myöskin parlamenttitoiminta. Näihin joukkoesiintymisiin kuuluvat: lakot, lakkojen ja mielenosoitusten yhteen kytkeminen, lakkojen ja aseellisten mielenosoitusten yhteenkytkeminen, viimein suurlakko yhtyneenä aseelliseen kapinaan porvariston valtiovaltaa vastaan. Viimemainittu taistelun korkein muoto nojautuu sotataidon sääntöihin, se edellyttää sotasuunnitelman, sen edellytyksenä on taisteluliikkeiden hyökkäysluonne, proletariaatin altis uhrautuvaisuus ja sankaruus. Tällaisten esiintymisten välttämättömänä edellytyksenä on laajojen joukkojen järjestyminen taisteluyhtymiksi, joiden pelkkä muoto jo ve-

tää ja nostattaa liikehtimään mahdollisimman suuret määrät työtätekeviä (työväen ja talonpoikain edustajain neuvostot, sotamiesneuvostot j.n.e.), ja tehostettu vallankumouksellinen työ armeijassa ja laivastossa.

Uusiin, terävämpiin tunnuksiin siirryttäessä on välttämättä pidettävä ohjeena leninismin poliittisen taktiikan pääsääntöä, joka vaatii taitoa viedä joukot kumouksellisiin aseisiin niin, että nämä joukot itse oman kokemuksensa pohjalla saisivat vakuuden puolueen linjan oikeudesta. Jollei tätä sääntöä noudateta, niin se väistämättömästi vie irtaantumiseen joukoista, seikkailutaktiikkaan ja kommunismin ideologiseen turmeltumiseen "vasemmistolaiseksi" doktrinäärisyydeksi, pikkuporvarilliseen "äkkijyrkkään" seikkailupoliitiikkaan. Yhtä vaarallista on myöskin se, että jätetään käyttämättä korkein kohta vallankumouksellisen tilanteen kehityksessä, kohta jona proletariaatin puolueelta vaaditaan rohkeata ja päättävää hyökkäystä vihollisen kimppuun. Tällaisen tilanteen ohi päästäminen kapiinaa alkamatta — se on alotteen luovuttamista viholliselle ja vallankumouksen häviö.

Milloin vallankumouksellista nousua ei ole pitää kommunististen puolueiden esittää, työtätekevien jokapäiväisistä tarpeista lähtien, *osittaistunnuksia* ja *osittaisvaatimuksia*, kytkien ne Kommunistisen Internationaalen perusvaatimuksiin. Tällöin eivät kommunistipuolueet kuitenkaan saa esittää sellaisia *siirtymis-tunnuksia*, jotka on tarkoitettu erikoisesti kumouksellisen tilanteen aikaa varten ja jotka sen ulkopuolella muuttuvat kapitalististen järjestöjen systeemiin kasvamisen tunnuksiksi (esim. työväen kontrollin tun-

nus y.m). Osittaisvaatimukset ja osittaistunnukset ovat yleensä oikean taktiikan välttämätön ehto, kun taas siirtymistunnuksien sarja on irrottamattomasti sidottu vallankumoukselliseen tilanteeseen. Toisaalta "periaatteellinen" kieltäytyminen osittaisvaatimuksista ja siirtymistunnuksista ei sovi yhteen kommunismin taktillisten periaatteiden kanssa, sillä käytännössä johtaa se puolueen passiivisuuteen ja irrottaa sen joukoista. *Yhteisrintama-taktiikka*, keinona jolla saadaan parhaat tulokset taistelussa pääomaa vastaan, joukkojen luokkamobilisimis-keinona, reformististen ylikerroksien paljastamis- ja eristämiskeinona, sisältyy tärkeimpänä osana kommunistipuolueiden taktiikkaan *koko vallankumousta edeltävänä aikajaksona*.

Yhteisrintama-taktiikan oikein soveltaminen ja joukkojen puolellemme voittaminen yleensä edellyttävät vuorostaan järjestelmällistä sitkeää työtä *ammattiliitoissa* ja proletariaatin muissa joukkojärjestöissä. Ammattiliittoon, taantumuksellisimpaankin, jos se on joukkojärjestö, kuuluminen on jokaisen kommunistin suoranainen velvollisuus. Vain alituisella, johdonmukaisella työllä ammattiliitoissa ja työpaikoilla sitkeimmin ja tarmokkaimmin puolustaen työväen etuja, ja samalla säälimättä taistelemalla reformistista byrokratiaa vastaan voidaan vallata työväen taistelun johto ja vetää puolueen puolelle ammattiliittoihin järjestyneet työväen joukot.

Vastapainoksi reformistien hajotuspolitiikalle puolustavat kommunistit jokaisessa maassa ja kansainvälisessä mitassa *ammattiliittojen yhtenäisyyttä* luokka-

taistelun pohjalla, kaikin tavoin tukien ja tehostaen *Ammattiliittojen Punaisen Internatsionaalen* työtä.

Esiintyessään kaikkialla työväenjoukkojen ja yleensä työtätekevien joukkojen polttavia päivän tarpeita puolustaen, käyttäen kumouksellisen agitatsionin ja propagandan tarkoituksiin porvarillisen parlamentin puhjalavaa, alistaen kaikki osittaistehtävät palvelemaan taistelua proletariaatin diktatuurin puolesta esittävät Kommunistisen Internatsionaalen puolueet osittaisvaatimuksia ja osittaistunnuksia seuraavilla pääaloilla:

Työväenkysymyksen alalla sanan ahtaassa merkityksessä taistelu trustiutuneen pääoman hyökkäystä vastaan, palkkakysymykset, kysymykset työpäivästä, pakollisista sovintotuomioistuinista, työttömyyskysymys), jotka *muuttuvat* yleispoliittisen taistelun kysymyksiksi (suuret teolliset selkkaukset, järjestymis- ja lakko-oikeus y.m.); kysymykset, joilla on välittömän *poliittinen* luonne (verot, kallis aika, fascismi, kumouksellisten puolueiden vainoaminen, valkoinen terrori, hallituksen päivän politiikka yleensä); vihdoin *maailmanpolitiikan* kysymykset: suhte SSSR:ään ja siirtomaa-vallankumouksiin, taistelu kansainvälisen ja ammatillisen yhtenäisyyden puolesta, taistelu imperiaalismin ja sodanvaaraa vastaan, järjestelmällinen valmennustyö taisteluun imperialistista *sotaa* vastaan.

Talonpoikaiskysymyksen alalla ovat tällaisia osittaisvaatimuksia ne vaatimukset, jotka koskevat veropolitiikkaa, talonpoikaiston kiinnitysvelkoja, taistelua koronkiskurin pääomaa vastaan, vähämaisten talonpoikain maanälkää, vuokramaksuja y.m. Lähtien

näistä osittaistarpeista pitää kommunistipuolueen yhä terävöittää niitä vastaavia tunnuksia, yleistäen ne suuromistajien maiden takavarikoinnin tunnuksessa ja työväen ja talonpoikain hallituksen tunnuksessa (työväen ja talonpoikain hallitus on proletaarisen diktatuurin vastine kehittyneissä kapitalistisissa maissa, proletariaatin ja talonpoikaiston diktatuurin vastine takapajuisissa maissa ja useissa siirtomaissa).

Välttämätöntä on niinkään tehdä järjestelmällistä työtä proletaarisen ja talonpoikaisen *nuorison* keskuudessa (pääasiassa KNI:n ja sen jaostojen kautta) ja *naisten*, sekä työläis- että talonpoikaisten keskuudessa, lähtien heidän elämänsä ja taistelunsa erikoisista ehdoista ja kytkien heidän vaatimuksensa proletariaatin yleisiin vaatimuksiin ja taistelutunnuksiin.

Taistelussa *siirtomaakansojen* sortoa vastaan pitää kommunistipuolueiden *itse siirtomaissa* esittää niissä vallitsevan erikoisen tilanteen määräämiä osittaisvaatimuksia, kuten: kaikkien kansojen ja rotujen täydellinen tasa-arvo; kaikkien ulkomaalaisille myönnettyjen etuoikeuksien kumoaminen; järjestymisvapaus työväelle ja talonpojille; työpäivän lyhentäminen; lapsityön kieltäminen; orjuuttavien sopimuksien kumoaminen; vuokramaksujen alentaminen ja poistaminen; verojen pienentäminen; verojen boikotti j.n.e. Kaikki nämä osittaisvaatimukset pitää alistaa palvelemaan kommunistipuolueiden päävaatimuksia, nimittäin: maan täydellinen poliittinen riippumattomuus ja imperialistien karkoittaminen, työväen ja talonpoikain hallitus, maa kansan haltuun, 8 tunnin työpäivä j.n.e. *Imperialismin* maissa ovat kommunistipuolueet velvol-

liset, samalla kun tukevat tätä taistelua itse siirtomais-
sa, vaatimaan imperialististen sotavoimien pois tuo-
mista, harjoittamaan propagandaa armeijassa ja lai-
vastossa puolustaen vapautensa puolesta taistelevia
sorrettuja maita, mobilisoimaan joukot boikottamaan
sotaväen ja aseistuksen kuljetusta, tässä yhteydessä
järjestämään lakkoja ja muita joukkoprotestin muoto-
ja j.n.e.

Erikoisella huolella pitää Kommunistisen Internat-
sionaalen järjestelmällisesti valmistelua taistelua *impe-
rialististen sotien* vaaraa vastaan. Siekailematta pal-
jastettava sosiali-shovinismi, sosiali-imperialismi ja
pasifistiset fraasit, joilla salaillaan porvariston impe-
rialistisia suunnitelmia; propagoitava Kommunistisen
Internatsionaalen tärkeimpiä tunnuksia; jokapäiväinen
järjestävä työ tähän suuntaan ehdottomasti kytkien
yhteen julkiset ja salaiset toimintatavat; organisatoo-
rinen työ armeijassa ja laivastossa, — tällaista pitää
kommunististen puolueiden työn olla. Kommunistisen
Internatsionaalen tärkeimpinä tunnuksina on tässä pi-
dettävä seuraavia tunnuksia: imperialistisen sodan
muuttaminen kansalaissodaksi; "oman" imperialistisen
hallituksen tappio; SSSR:n ja siirtomaiden puolusta-
minen kaikin keinoin siinä tapauksessa että syttyy im-
perialistinen sota niitä vastaan. Näiden tunnussano-
jen propagoiminen, "sosialististen" sofismien ja Kan-
sain Liiton "sosialistisen" verhon paljastaminen, vuo-
sien 1914—1918 sodan kokemusten alituinen muistut-
taminen ovat Kommunistisen Internatsionaalen jokai-
sen osaston ja jokaisen jäsenen tinkimättömiä velvol-
lisuuksia.

Vallankumouksellisen työn ja vallankumouksellisten esiintymisten yhteisvaikutuksen aikaansaamisen ja niiden tuloksekkaimman johtamisen takia on kansainväliselle proletariaatille välttämätön *kansainvälinen luokkakuri*, jonka tärkeimpänä edellytyksenä on kommunististen rivien mitä ankarin kansainvälinen kurinalaisuus. Tämän kansainvälisen kommunistisen kurinalaisuuden pitää ilmetä osittaisten ja paikallisten etujen alistumisessa liikkeen yleisiin ja pysyviin etuihin ja siinä että kaikki kommunistit ehdottomasti täyttävät Kommunistisen Internatsionaalen johtavien elinten päätökset.

Vastakohtana sosialidemokraattiselle II Internatsionaalelle, jonka jokainen puolue alistuu "oman" kansallisen porvaristonsa ja "isänmaansa" kuriin, tuntevat Kommunistisen Internatsionaalen osastot ainoastaan yhden kurin, kansainvälisen proletariaatin kurin, joka takaa kaikkien maiden työväen voitokkaan taistelun maailman proletaarisen diktatuurin puolesta. Vastakohtana II Internatsionaalelle, joka hajoittaa ammattiliitot, käy taistelua siirtomaakansoja vastaan ja harastaa yhtenäisyyttä porvariston kanssa, on Kommunistinen Internatsionaale se järjestö, joka taistelee kaikkien maiden proletaarien yhtenäisyyden puolesta, on kaikkien rotujen ja kaikkien kansojen työtätekevän väen yhtenäisyyden puolesta niiden taistelussa imperialismin sortoa vastaan.

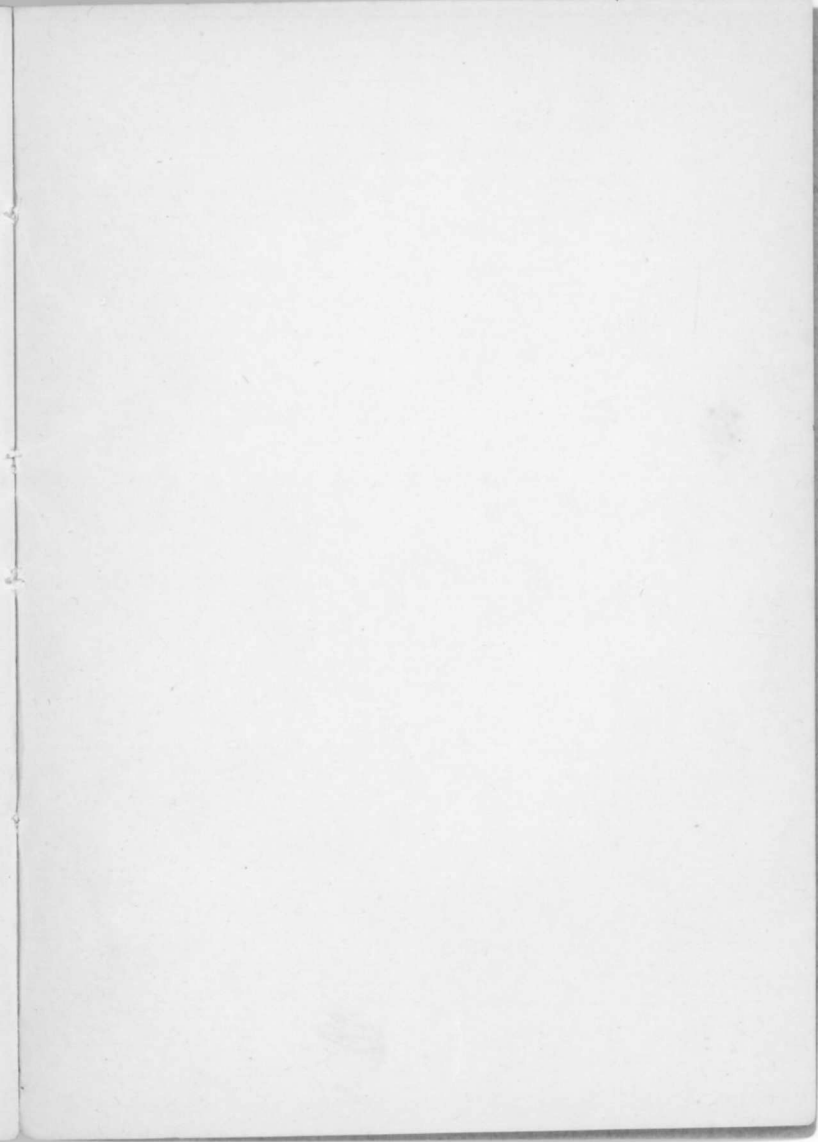
Rajattomalla rohkeudella käyvät kommunistit tätä taistelua kansainvälisen luokkarintaman kaikilla osilla huolimatta porvariston verisestä terroristista varmasti

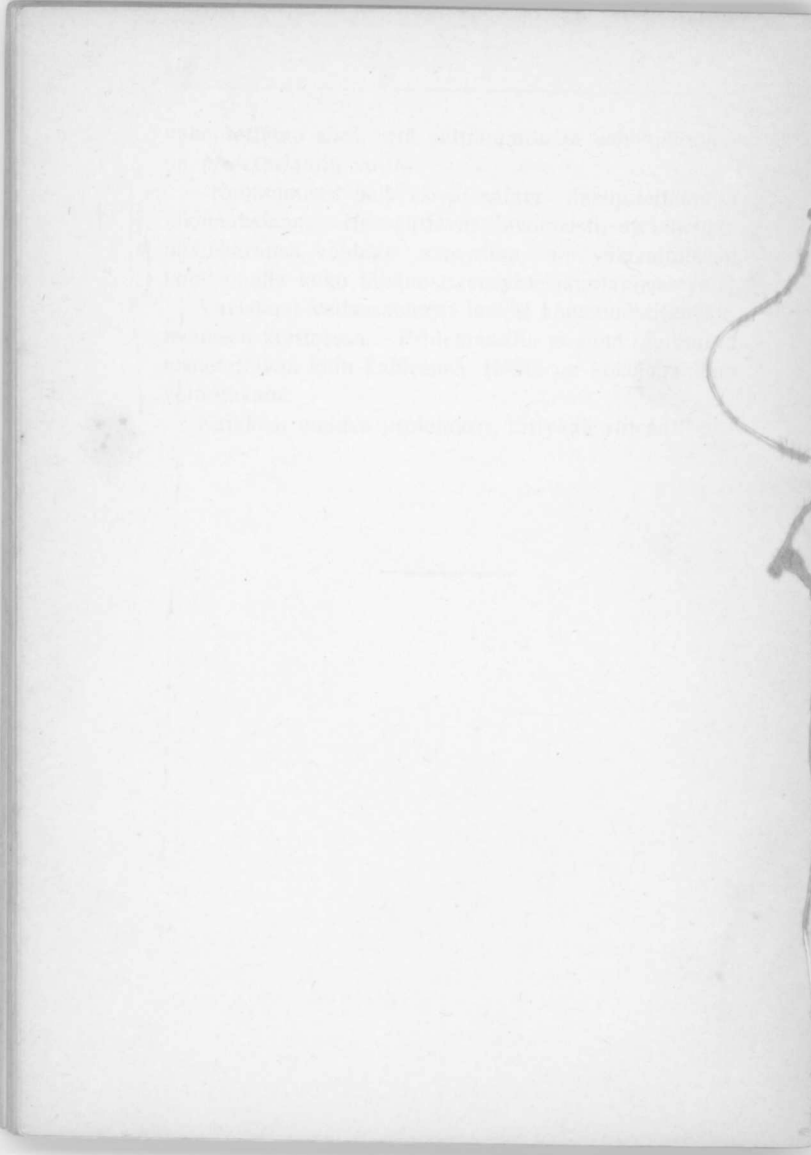
vakuutettuina siitä, että välttämätön ja väistämätön on proletariaatin voitto.

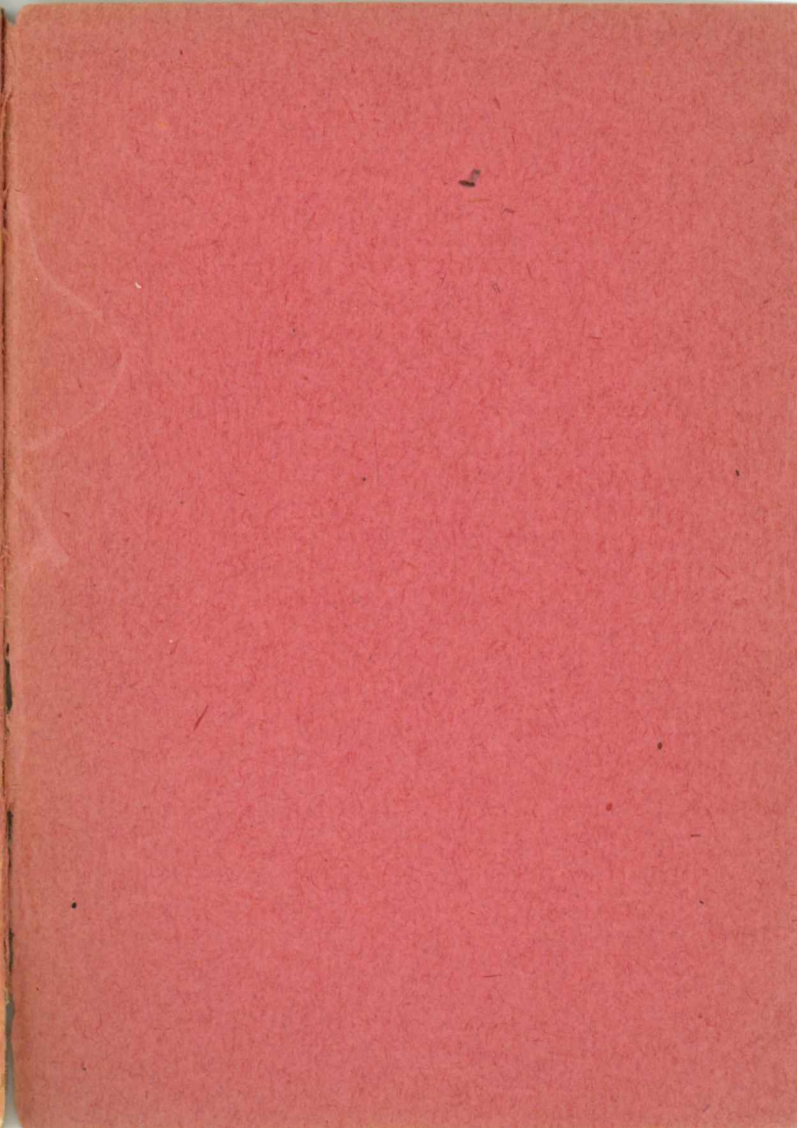
"Kommunistit halveksivat salata mielipiteitään ja aikomuksiaan. He selittävät avoimesti, että heidän päämääränsä voidaan saavuttaa vain väkivaltaisesti kumoamalla koko tähänastinen yhteiskuntajärjestys.

Vaviskoot vallassaolevat luokat kommunistisen kumouksen koittaessa. Proletaareilla ei siinä ole muuta menetettävää kuin kahleensa. Heillä on koko maailma voitettavana.

Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!"

Hinta 25 kop.

